

ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန
အတွင်းဝန်ရုံး

အနန္တကျေးဇူးတော်ရှင်

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ရေးသားစီရင်တော်မူသည့်

စဉ်းစားစရာလေးများ

(စိန္တိ ကထာ)

သာသနာ - ၂၅၅၇

ကောဇာ - ၁၃၇၅

ခရစ် - ၂၀၁၄

စဉ်းစားစရာလေးများ

စဉ်းစားစရာများသည် စဉ်းစားလိုသူများအတွက်
စဉ်းစားစရာအကွက်များအဖြစ် တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် တင်ဆက်
နေမည်သာ။
ကောင်းသည်လည်းရှိ၏။ ဆိုးသည်လည်းရှိ၏။
အကျိုးများစရာလည်းရှိ၏။ အကျိုးနည်းစရာလည်းရှိ၏။
သောင်းပြောင်းရောယှက်တစ်လောကလုံးကြီးအတွင်းဖြည့်လျက်ကပင်
ထိုစဉ် အတိတ်ကလည်း အတိတ်နှင့်အတိတ်ထက် အတိတ်များ
ချိတ်ဆက်မိနေကြပြီး
အငြင်းပွားလျက်ကပင် ဤမှာဘက် ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပွဲဆက်လာခဲ့ကြ ပါသည်။
ဤပစ္စုပ္ပန်တွင်လည်း ပစ္စုပ္ပန်ရှေ့က ပစ္စုပ္ပန်များနှင့် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်
ဥတုချင်းကအစ၊ အစာချင်းကံချင်းစိတ်ချင်း ကွဲပြားနေကြသည်နှင့်အမျှ
ငြင်းလက်စ စကားမဆုံးတော့ပါ။
နောင်ဆိုသော အနာဂတ်တွင်လည်း . . .

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်

စဉ်းစားစရာလေးများ

နမော တေ ဗုဒ္ဓ ပီရတ္ထု

(လေခက္ခန္ဓကထာ)

ကျမ်းစာအမှတ်- ၁၇၊ အတွဲ-၅/၄

အနန္တကျေးဇူးတော်ရှင်

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ရေးသားစီရင်အပ်သော

စဉ်းစားစရာလေးများ

(စိန္တိကထာ)

မာတိကာ

• ကျမ်းဦးနိဒါန်း	၁
• စဉ်းစားစရာလေးများ	၃
• ဒါနနှင့်သီလ သဘာဝကပင် နိမ့်မြင့်ဆင့် ဖွင့်ထားလေသလား	၁၃
• တွေးရခက်သော စဉ်းစားစရာများမှာ	၁၉
• ကာလပေါ် စဉ်းစားစရာလေးများ	၄၀
• ကျမ်းပြီးနိဂုံး	၈၁

စဉ်းစားစရာလေးများ

၁

၂

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်

စဉ်းစားစရာလေးများ

၃

ကျမ်းဦးနိဒါန်း

(စိန္တိကထာ)

အင်္ဂါရိယောပိ ဘုဉ္ဇနံ၊ သုန္ဓရံ ဣမ နရောယော၊
အနောသနော အနပ္ပကော၊ အပုညောဟိ သုခေါ တထာ၊
အတိတ ပုညကမ္မေန၊ သန္ဓုဒ္ဓ နိသန္ဓဝတော။

ဣမ-ဤလူ့ဘုံ၌၊ ယောနရော-အကြင်လူသားသည်၊
အင်္ဂါရိယောပိ -မပြုမလုပ်ရဘဲလျက်ကပင်၊ ဘုဉ္ဇနံ-အဆင်သင့်
စားသုံးနေရပါ၏။

အနောသနောပိ-မရှာမဖွေရဘဲလျက်ကလည်း၊ အနပ္ပ
ကော-မရှားပါး။ တထာ-ထို့အတူ၊ အပုညော အင်္ဂါရိယော
ဟိ-ကောင်းမှုမပြုဘဲလျက်ကလျှင်၊ သုခေါ-ချမ်းသာနေပြန်၏။
သော နရော-ထိုလူစားမျိုးကား၊ သုန္ဓရော-လူသားထဲ
တွင် အကောင်းဆုံး၊ အထူးချွန်ဆုံးတည်း။
ကသ္မာ-ဘုကြောင့် မေးခဲ့သော်၊ တသ္မိ-ထိုသူ၌၊
ပရေန-သူတစ်ဖက်၌၊ အတိတ ပုည ကမ္မေန-အတိတ်ကပြု
မြတ်ကောင်းမှုအားဖြင့်၊ သန္ဓုဒ္ဓ နိသန္ဓ ဝတော-ဖွဲ့ယှက်ခြင်း၊
အကျိုးဆက်ထားခြင်း အစွမ်း ကြောင့်တည်း။(ဝါ)
ချဖူးသောရေစက် ပန္နက်ဖူးသော သစ္စာစွမ်း များကြောင့်တည်း။

စဉ်းစားစရာလေးများ

ဤလောကဝယ် စဉ်းစားစရာများစွာတို့သည် စဉ်းစား
စရာအဖြစ်ဖြင့် စဉ်းစားစရာ စားကျက်တွင်းထဲသို့ အကဲတကြီး
ထိုးဝင်လာနေကြ၏။ ပြောချင်ဆိုချင်သူ၏ရှေ့ ပြောစရာ ဆိုစရာ
များ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု တွေ့နေရသည့်ပမာပင်။

ထိုအထဲတွင်မှာမှ စဉ်းစားစရာ အကောင်းဆုံးတို့ထက်
လူတက်လာသော စဉ်းစားစရာအချက် တစ်ကွက်ပေါ်လာ၏။
ယင်းကား သာသနာတော်ဝယ် “စံ” အရာထားသော လူဝန်ထမ်း၊
ပစ္စည်းဝန်ထမ်းများ အကြောင်းပင်။

ထိုစဉ် လူဝန်ထမ်းကား သာမန်မျှသာ စဉ်းစားလိုပြီး
ပစ္စည်းဝန်ထမ်းများ၌သာ မျက်လုံးစုံ အကုန်စူးဝင်လျက် ရှိချေ
သည်။

လူဝန်ထမ်းများကား သာသနာ့ဘောင်ဝင်၍ ဝန်ထမ်း
လိုလျှင် . . .

- (က) ကျား ဖြစ်က အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်
တို့လို ဖြစ်ပါစေ။
- (ခ) မ ဖြစ်က ခေမာထေရီ၊ ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီတို့လို ဖြစ်ပါစေ
ဟူ၍ပင်။

၄

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်

တစ်ဖန် သာသနာ့ဘောင်မဝင် လူအဖြစ်ဖြင့်ပင် ဘဝ ပန်းတိုင် ဝင်လိုခဲ့ကြပါလျှင် . . .

(က) ကျား ဖြစ်ပါက စိတ္တသူကြွယ်၊ ဟတ္ထက အာဠာဝကတို့ နှစ်ဦးလိုဖြစ်ကြပါစေ။

(ခ) မ ဖြစ်ပါက နန္ဒမာတာ၊ ခုဇ္ဈတ္တရာကျွန်မတို့ နှစ်ဦးလို ဖြစ်ကြပါစေ ဟူ၏။

ထိုလေးဦး နှစ်တွဲတို့သည် ဘုရားရှင် ပွင့်ဆဲကာလ တုန်းကသာသနာတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်းလည်းရှိ၊ ဝန်ထမ်း များ အပေါ်အားကျမှီခိုခြင်းလည်း ရှိကြပါသော သားရှင်၊ သမီးရှင်များက အရွယ်ရောက်လာကြသော မိမိ၊ မိမိတို့သားသမီး အပေါ်ဆုံးမရာ၌ စံထားခံကြရသော ပုဂ္ဂိုလ်ချွန်များပင်။

ထိုအတွဲများတွင် သာသနာတော်၏ အမျိုးသားဘက်၊ အမျိုးသမီးဘက် ပုဂ္ဂိုလ်ချွန် လေးဦးစလုံးတို့ကား လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာရံ ဧတဒဂ်ရှင်များချည်း ဖြစ်ကြသည်ကို အားလုံးသိပြီး ဖြစ်၍ အထူးမဆိုတော့ပြီ။

လူမှာဘက်ရှိ လေးဦးတို့တွင်ကား အမျိုးသားဘက်က စိတ္တသူကြွယ်ကား အနာဂါမ်၊ ဟတ္ထက အာဠာဝက မင်းသားကား သောတာပန် ဆို၏။ တစ်ချိန်က ခေတ်စားခဲ့ဖူးသော ကုန်ထုတ် ရင်း စစ်တိုက်၊ စစ်တိုက်ရင်း ကုန်ထုတ်စကားပမာ၊ လူ့အလုပ် လုပ်နေကြရင်းက အရိယာတန်းဝင် ဖြစ်သွားသူများတည်း။

စဉ်းစားစရာလေးများ

၅

တစ်ဖန် အမျိုးသမီးဘက်က နန္ဒမာတာကား အနာဂါမ် သူကြွယ်မကြီး၊ ခုဇ္ဈတ္တရာမှာမူကား သာမာဝတီ မိဖုရားကြီး ခိုင်းစေ နေသော ကျွန်မအဖြစ်ဖြင့်ပင် သောတာပန် တည်သူဖြစ်ရာ ကျွန် အလုပ်လုပ်ရင်း သခင်မ ရသွားသူပင်တည်း။

ထိုကဲ့သို့ တစ်ခုလုပ်ရင်း နှစ်ခုစီရသွားသူများကို အားကျ ပြီး သားရှင်မိဘများက မိမိ မိမိတို့သားများကို အဆုံးအမ ပေးသောအခါ “မင်းနော် လူအဖြစ်ဖြင့် နေချင်လျှင် စိတ္တသူကြွယ် တို့ ဟတ္ထကအာဠာဝကတို့လို ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ လူ့အလုပ် မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ သာသနာ့ဘောင်ပဲ ဝင်ပါ တော့မယ်ဆိုရင်လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်ကြီးလို အရှင်မောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်ကြီးလို ဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစား ကွာ” ဤသို့လျှင် မှာထားသည် ဆို၏။

တစ်ဖန် သမီးရှင် မိဘများက သမီးများအား အဆုံးအမ ပေးသောအခါ၌လည်း “ညည်းနော် အရွယ်ရောက်လာပြီ၊ လူကျင့် ကျင့်မလား၊ ရဟန်းကျင့် ကျင့်မလား၊ ညည်းကြိုက်ရာရွေး။ အဲ လူလိုကျင့်မယ်ဆိုရင်တော့ နန္ဒမာတာလိုဖြစ်ပါစေ။ သူ့မမှီ တောင်အေ ခုဇ္ဈတ္တရာလောက်တော့ ဖြစ်ကို ဖြစ်မှအေး။ အေးလေ လူ့ဘဝက ကြက်များ အမှိုက်ပုံအောက် အစာ မရအရ ယက်ဖြူရာ ရသလို ကာမမှောင် အိမ်ထောင်ကြားကနေ အရိယာအဖြစ် ကြိုးစားရတာ မဝံ့လို့၊ စမ်းချောင်းအောက်က ကျောက်ဖြူခဲ

၆

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်

ဆင်းကောက်ရသလို သာသနာ့ဘောင် ရဟန်းအမျိုးသမီးအဖြစ် နဲ့ပဲ ကိုယ့်ဥစ္စာ အရရှာယူတော့မယ်ဆိုရင်လည်း အရှင်မ ခေမာ တို့ အရှင်မ ဥပ္ပလဝဏ်တို့ နှစ်ပါးလို အမွန်ပေါ်တက် အချွန်ထွက် ပါစေ အေ့နော်” ဤသို့ မှာထားသည်ဆို၏။

ဤ လူဝန်ထမ်းတို့အတွက် ထိုမှာထားချက်ကား ထိုစဉ် က သာသနာတော်သည် နေတက် လတက်ပမာ နုပျိုခြင်း၊ သစ်လွင်တောက်ပခြင်းနှင့်အတူ ကဿပရှင်တော်မြတ် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင် သွားပြီ၊ သာသနာ့ကွယ်သွားပြီ။ ထို သွားပြီ နှစ်ခုတို့၏ နောက် မကြားစဖူးသော စကားများ ကြားနာလာရခြင်း၊ မမြင်စဖူး များ မြင်တွေ့လာရခြင်းများနှင့် ပက်ပင်းကြို ဆုံမိကြသော လူသား များ၏ အားကျစကားများပင်။

တစ်ဖန် ထိုမကြားစဖူး၊ မမြင်စဖူးများ၏ ဆွဲငင်အားများ ကလည်း အရိယာဆိုသော ပုထုဇဉ်တို့နှင့် ပြောင်းပြန်သော ဖြူစင်ခြင်းရတနာများ အနည်းဆုံး ဘယ်သူမှ မရောက်လိုကြ သော ငရဲကောင်၊ ပြိတ္တာကောင်၊ အသူရကာယ်ကောင်၊ တိရစ္ဆာန် ကောင်များအဖြစ် မည်သည့်ကာလမျှ ပြန်လည်မရောက်ရတော့ ဆိုသော သောတာပန် (အရိယာ ရေအလျဉ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် သွားပြီးသူ) အဖြစ်မှသည် ကာမဒုက္ခ၊ ဘဝဒုက္ခ အလုံးစုံတို့မှပင် အကျွတ်အလွတ် ဖြစ်စေရမည်ဆိုသော အရိယာရင့်မကြီးများ။

စဉ်းစားစရာလေးများ

၇

ယင်းတို့ကြောင့်လည်း မိသောမိဘများက ၎င်းတို့ပါ အမိလိုက်လိုကြပြီး၊ အရွယ်လွန်ပြီ မမိတော့ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလျှော့တွက် တွက်ထားသော မိဘများက သားသမီးတို့အား တွန်းပို့ ထောက်ပံ့ခြင်းများပင်။ သို့ကြောင့် ထိုလူစံများ၌ စဉ်းစားစရာ အထူးမရှိ၊ စံပြထိုက်၍ စံပြသည်မျှသာ။

ပစ္စည်းဝန်ထမ်းများဘက်မှာသာ **ပစ္စယာနုဂ္ဂဟ**-သာသနာတော်အား ပစ္စည်းများ ထောက်ပံ့လျက်က သာသနာတည်ခြင်း၊ တည်စေခြင်း အထူးနှစ်ခု တစ်ပြိုင်နက် ပြုစုသွားကြသော

(က) ဝိသာခါ-သူမကိုယ်တိုင်လည်း သောတာပန် အဆင့်၌ တည်သည်၊ သူမအကြောင်းပြု၍ သောတာပန် တည်သွားကြသော အမျိုးသမီးများလည်း ဒုနဲ့ဒေး (ထုနှင့်ထေး)။

(ခ) အနာထပိဏ်-သူမကိုယ်တိုင်လည်း သောတာပန် အဆင့်၌တည်သည်၊ သူမအကြောင်းပြု၍လည်း သောတာပန် တည်သွားကြသော အမျိုးသားများ ဒုနဲ့ဒေးပင် (ထုနှင့်ထေး)။

ယင်းတို့ နှစ်ဦးစလုံးသည် ဘုရားရှင်၏ ဥပသိကာမ၊ ဥပသကာများ ဖြစ်ကြ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ ထိုနှစ်ဦးစလုံး လူထဲတွင် ဘုရားရှင်၏ အတွင်းရေး အတွင်းဝန်များတည်း။

ဥပ-အနီးကပ်ဆုံးသော၊ **သက**-ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ၊
ဥပသက -အတွင်းနေတပည့်။

၈

ထိုနှစ်ဦးတို့သည် . . .

(က) သဒ္ဓါအရာ၌ အတုမရှိ၊ အတုမရှိ အားဖြင့်လည်း တူညီကြသည်။

(ခ) အဆင့်အားဖြင့်လည်း သောတာပန်ချည်း ဖြစ်ကြ၏။

(ဂ) ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်ကိုလည်း အတွင်းသိ အစဉ်းသိများချည်း ဖြစ်ကြ၏။

(ဃ) သံဃကိစ္စ စီမံရာ၌လည်း ဘုရားအလိုတော်ကျနှင့် ကိုက်အောင် စီမံတတ်သူများချည်း ဖြစ်ကြ၏။

သို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် အထူး အားထားတော်မူ၏။ ယင်းတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်တော်များ၌ ထိပ်ဆုံးတွင် ဘုရားရှင်တစ်ပါး အတွက် သီးသန့်နေရာ ထားရှိကြ၏။ ယနေ့ အိမ်တိုင်း၏ ဘုရားကျောင်းဆောင်များသည် ယင်းတို့မှ ဆက်နွယ်လာ၏။ ထိုဘုရားခန်းကို မည်သည့်ရဟန်းမျှ ထိုင်ခွင့်မပြုကြ ဆို၏။

ဘုရားရှင်ကလည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်များသို့ အကြောင်းအားလျော်စွာ မပင့်မဖိတ်ဘဲလည်း ကြွသွားတော်မူသည်ဆို၏။ နံနက်၊ ညနေ အချိန်မရွေးလည်း ဆို၏။ သဒ္ဓါပါသော ပညာသည်များနှင့် ပညာပါသော သဒ္ဓါရှင်ဘုရားတို့၏ တွဲဖက်ညီ အတွင်းထားပုံတည်း။

ထို့ထက်ညီသော ကိစ္စများကား အနာထပိဏ်သည် တစ်

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်

စဉ်းစားစရာလေးများ

၉

ဖက်က ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်ကိစ္စဖြင့် ကုန်စည်များကို ဖြန့်၏။ တစ်ဖက်ကလည်း ဘုရားရှင်၏ တရားအနှစ် သဘာဝ ဇာစ်မြစ်များကိုပါ ဖြန့်၏။

အချို့ ကုန်များလောက်သာ ယူကြ၏။ အချို့တရားကိုပါ စိတ်ဝင်စားကြ၏။ ထိုအခါ စိတ်ဝင်စားသူများအား ဘုရားထံမှောက် အရောက်ခေါ်သွားချေရာ ရောက်သည်နှင့် ဘုရားရှင်က ထိုက်ရာ တရားဟောချွတ်။ ဟော တစ်ယောက်ကျွတ်၊ ဟော တစ်ယောက်ကျွတ်။

အနာထပိဏ်ကား ယုန်ခြောက်သမား။ ဘုရားရှင်ကား ယုန်စည်းစောင့်နေရာနား။ မည်မျှအတွဲညီသော အတွင်းထား ဆရာတပည့်များပေနည်း။

တစ်ဖန် ဝိသာခါမဘက် ကြည့်ပြန်ကလည်း ထိုနည်းမခြားပင်။ ဝိသာခါမသည် ကျက်သရေ အပြည့်ရှိသော အမျိုးသမီးအဖြစ် ဘာသာမတူသူရော၊ တူသူရောကပင် တညီတညွတ်တည်း အသိမှတ်ပြုခံရသူပင်။

သို့ကြောင့် နေရာတိုင်း ပွဲဝင်ပေးရ၏။ ပွဲဝင်ပေးရတိုင်းလည်း အနီးကပ် ဆက်ဆံခွင့်ရ ဘာသာခြား အမျိုးသမီးများနှင့် တွေ့တိုင်း မေးသူရှိတိုင်း ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်အကြောင်းကိုလည်း အပိုအလိုမရှိ ပြောပြတတ်၏။ ဘုရားရှင်၏တရားတော်အကြောင်းကိုလည်း အပိုအလိုမရှိ ပြောပြတတ်၏။

နားနှင့်အသံကြားရာ (ထိတွေ့ရာ)သို့ သတိထား နာကြား ရုံမျှဖြင့် အပါယ်ဘေးမှ လွတ်ခွင့်ရသည်ဆိုသောစကား တအံ့ တဩ နားထောင်ကြ၏။ မိမိထားလိုရာ ခန္ဓာ၏တစ်နေရာရာ အသိပို့လွှတ်ထားရုံမျှဖြင့် အပါယ်ကျရောက်စေနိုင်သည့် စေတနာဆိုးအားလုံး ပျက်သုဉ်းသွားစေရသည် ဆိုသောစကား မရအရ နားထောင်ကြ၏။

ဝိသာခါမ၏ ထိုအပြော အချို့ သဘောကျသွားလေ သောအခါ ဝိသာခါမသည် ထိုအမျိုးသမီးများအား ဘုရားထံ မှောက် အရောက်ခေါ်လာ၏။ စေ့စပ်စကားပြော၏။ ဘုရားရှင် ကလည်း ထိုက်သောနား၊ ထိုက်သောစကားဖြင့် ဟောပြလိုက်၏။

ယင်းတို့လည်း တစ်ယောက်ပါ တစ်ခါကျွတ်တမ်းဝင်ဖြင့် ပင်၊ ဟော တစ်ယောက်၊ ဟော တစ်ယောက် အပါယ်ဝဋ်မှ အကျွတ်အလွတ်များ ဖြစ်သွားကြရာ ဘုရားရှင်ကား ယုန် စည်း စောင့်နေရာနား။ ဝိသာခါမကား ယုန် ပုတ်ထုတ် ခြောက်ထုတ် သမား။ မည်မျှအတွဲညီသော အတွင်းထား ဆရာတပည့်များ ပေနည်း။

ဤ၌ စဉ်းစားစရာလေးများ ဝင်လာချေပြီ။ သည်မျှ အတွဲ ညီသော သားအဖများ ဖြစ်ကြပါလျက် အဘဘုရားရှင်သာ တစ်ချို့ တစ်ခေါက် တောက်လျှောက်တိုးလျှို့ လူအဖြစ်မှ နိဗ္ဗာန်၏ အဆင့်အမြင့်ဆုံးသော ပရိနိဗ္ဗာန်သို့ စံဝင်တော်မူသွားပြီး တွဲဖက်

သား နှင့်သမီးများမှာမူကား နတ်တစ်ဘုံ ဝင်နားလိုက် ကာမဂုဏ် ခံစားလိုက် . . . ပြီး . . . နိဗ္ဗာန်ရှိရာသို့။ နောက်တစ်ဘုံ ဝင်ခို လိုက် ကာမဂုဏ် အယိုလိုက် . . . ပြီး . . . နိဗ္ဗာန်ရှိရာသို့။

ဤနည်းဖြင့်ပင် ခရီးသွားရင်း မုန့်စားရင်း ဘဝဘုံအား ဖြင့်လည်း ကာမဘုံ အဆင့်ဆင့် ဗြဟ္မာဘုံ အဆင့်ဆင့်။ ဓမ္မဘုံ အားဖြင့်လည်း သောတဘုံ၊ သကဘုံ၊ အနာဂါမိကဘုံ၊ အရဟတ္တ ဘုံ အဆင့်ဆင့်။ ဟိုဝင် သည်ကျွေဖြင့် ဘယ်လောက်များ ကြာရှည်ကြဦးမည်လည်း မသိ။ တရွေ့ရွေ့ တဝေ့ဝေ့ အလေ့စုံ အကုန်ဝင် နားနေကြသဖြင့် ဘယ်လောက်များ အချိန်ဆွဲနေကြဦး မည်လည်း မသိ။

ဤ၌ သာသနာတော်ကြီးအား တပ်ပုံစံဖြင့်ပြောရသော် လူဝန်ထမ်း ရဟန်းတော်များကား ရှေ့တန်း တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် တူပြီး သတိ အထွဋ်တပ်ထားသော သီလကို အစွဲအမြဲ ကိုင် ဆောင်ကြရ၏။ ပစ္စည်းဝန်ထမ်း လူများကား ထောက်ပို့တပ်ဖွဲ့ဝင် များနှင့် တူပြီး ပီတိ အထွဋ်တပ်ထားသော သဒ္ဓါကို အစွဲအမြဲ ကိုင်ဆောင်ကြ၏။

ထိုစဉ် ရှေ့တန်းတပ်ကဲ့သို့ ရန်သူကို ရန်သူလို သဘော ထားကာ သည်နေရာတွေ့ သည်နေရာ၌ပင် ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း ချေမှုန်းနိုင်စွမ်းသော၊ ဟိုနေရာတွေ့ ဟိုနေရာ၌ပင် အတုံးအရုံး ဘုန်းဘုန်းကျစေသော သတိ အထွဋ်တပ် (သတိ ထိပ်ဖူးတပ်)

သီလပိုင် လူဝန်ထမ်းများမှာမူကား . . .

အချို့ဘုရားရှင် အရင်တောင် နိဗ္ဗာန်သောင် ကူးတက် သွားကြပြီ။ အချို့ဘုရားရှင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း နိဗ္ဗာန်နန်း မြန်းပြီး ဖြစ်သွားပြီ။ အချို့ဘုရားနောက် တောက်လျှောက်လိုက် ဘုရား ရှိရာ ဆိုက်သွားကြပြီ။ ယခုတိုင်လည်း သတင်းမေး လိုက်သွားကြ သူများ တဖွဲဖွဲ အထဲဝင်သွားကြပြီ။

ထောက်ပို့တပ်ကဲ့သို့ ပီတိအသွားတပ် သဒ္ဓါဓာတ် အား ကောင်းသူ ပစ္စည်းဝန်ထမ်းများကား ဟိုတစ်၊ သည်တစ်တစ်ချည်း ဖြစ်နေကြတော့ရာ ထောက်ပို့ ဖြစ်နေကြသဖြင့် ရာထူးတိုး နှေး လေကြသလား။ ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးမည်ကိုပင် မလိုချင်သေး၍ လျှောက်လွှာတင်ထားကြလေသလား။ ဤအချက်များကား ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့အတွက် စဉ်းစားစရာလေးများပင်။

စဉ်းစားစရာလေးများ

၁၃

**ဒါနနှင့်သီလ သဘာဝကပင် နိမ့်မြင့်ဆင့်
ဖွင့်ထားလေသလား**

နေမိမင်းကြီး အိပ်ရာထဲ အတွေးဝဲနာကျနေချေရာ သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် လာရောက် ကုသပေးခဲ့ရ ဆို၏။ ယင်းမှာ **ဒါန**-အစွဲဝင်ပစ္စည်းများကို ပြန်လည်စွန့်လွှတ်ခြင်းနှင့်၊ **သီလ**-အစွဲပါဝင်မည့် ပစ္စည်းများ(ဝတ္ထုများ)ကို လက်သင့်မခံခြင်း။ သည်နှစ်ခု ဘယ်ဟာက ပို၍ မြတ်လေသနည်း ဟူ၍ ပင်။

နေမိမင်းကြီး ထိုအတွေးကြောင့်ပင် အိပ်မရစေခဲ့ပါ။ တွေးတိုင်း တွေးတိုင်းလည်း သူက ပိုသလိုလို၊ သူက မောက်

၁၄

သလိုလို။ ထိုလိုလိုကြောင့်ပင် အဖြေကား အလိုကျ မရပြီ။ ခေါင်းခဲရပြီ။

ထိုစဉ် သိကြား မနေသာတော့ရာ နေမိမင်းကြီးထံ ချက်ချင်းရောက်လာပြီး ဒါနဖြင့် ထောက်ပံ့ရသော မိမိကား ယခု သိကြားဘဝဖြင့်ပင် ဒုက္ခမျိုးစုံ ခံနေရနေဆဲ ဖြစ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်၏ အထောက်ပံ့ဖြင့် ကျင့်သောရသေ့များကား သီလအရာတည်များ ဖြစ်ကြပါသဖြင့် သေလွန်သောအခါ ဗြဟ္မာ့ပြည် တက်သွားကြရာ မည်သည့်ဘုံ မည်သို့ ခံစားနေကြရသည် ဆိုသည်ကို အကျွန်ုပ်မော့ကြည့်၍ မမြင်နိုင်လောက်အောင်ပင် မြင့်မားသော ဘုံများသို့ သွားရောက် ခံစားနေကြရပါ၏။

သို့ကြောင့် ဒါနထက် သီလက မြင့်မြတ်ပါကြောင်း ယုံမှားမရှိ မှတ်တော်မူပါလော့။ ဤသို့လျှင် လာရောက်ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရဖူး၏။ စဉ်းစားစရာပင်။

ဒါနကား အိုးလုံးဆွဲ ခွက်လုံးဆွဲ ငွေကြေးပစ္စည်းများက လည်း သောက်သောက်လဲ။ သီလကား သတိတစ်လုံးတည်းဖြင့် (စိတ်ထွက်လျှင် အစောင့်အရာထား၊ အာရုံဝင်လျှင် စည်းအရာထား)စောင့်စည်းပေးရုံလေးမျှသာ။ သို့ကြောင့် ဒါနကား လဲမှို့အရာ၊ သီလကား ခဲအရာ တည်နေကြပေလို့ပဲလား။

တစ်ဖန် ဒါနကား ကိုယ်မှတခြား ပြင်ပထားမျှကိုသာ။ ယင်းပြင်ပ ထားသည်ပင် သာမန်များ၌ ပစ္စည်းမျှသာ။ မယား၊

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်

စဉ်းစားစရာလေးများ

၁၅

သား၊ သမီး ပြင်ပထားများပင် မပါကြပါ။ သီလကား မိမိစိတ်ကလေးကို ဘုရားစထား အာရုံကောင်း စားကျက်ကြား သတိတည်း ဟူသော တုတ်၊ လှံတံ ကိုင်မြှောက်လျက်က ကျောင်းပေးကြရသဖြင့် ဥပုသ်နေ့ကျ ကျောင်းသွားကြမည် စကား တွင်လာရာ စိတ်လွှတ်မထားရခြင်း၊ အာရုံမှား အဝင်မခံရခြင်း၊ မေ့၍ မက်၍ မနေရခြင်းများဖြင့် စိတ်အပြင် ကိုယ်ရော နှုတ်ပါကျင့်ရရာ ကိုယ်နှင့်ရင်းသော အတွင်းထားကျင့်စဉ်များပင်။

ယင်းအတွင်းထား ကျင့်စဉ်များ၌ပင် သာမန်ဆိုသူများ သော်မှ ကံသုံးစုံ အကုန် စည်းလုံကြရ၏။ အထူးများကား ထူးသလောက် ထူးနေပြီ။

ဤကွာခြားချက်များကပင် အဆင့်နိမ့်မြင့် ဖြစ်လာလေရောသလား စဉ်းစားစရာပင်။

- * ဒါနသည် ပြင်ပပစ္စည်းလျှင် သူ့၌ အရင်းအနှီးရှိ၏။
- * သီလသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင်လျှင် သူ့၌ အရင်းအနှီးရှိ၏။

ထိုဒါနနှင့်သီလတို့သည် ခရီးသွားလာရာတို့၌ စီးနင်းကြရသော ဘယ်၊ ညာ နှစ်ဖက်ရှိ ခုံဖိနပ်တစ်ရပ်မာ နှစ်ခုပေါင်းမှ လမ်းတစ်ကြောင်းသာ။

ထိုစဉ် တိရစ္ဆာန်လောကသားများ ကျင့်ထုံးဖြစ်သော ငါရ ဘယ်သူ့မှမမျှဆိုသော တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် စရိုက်ဆိုးဖြင့်

သူတစ်ဖက်သား တွန့်တိုခြင်းများကို ဒါနက ဖွင့်လွှတ်ပေး။

တိရစ္ဆာန်လောကသားများ ဓလေ့ဖြစ်သော ငါကောင်း ပြီးရောဆိုသော တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် ဉာဉ်ဆိုးဖြင့် သူတစ်ဖက် သား အနိုင်ကျင့်ခြင်းများကို သီလကစောင့်စည်းပေး။

နှစ်ခုပေါင်းသော် ငါစွဲဒိဋ္ဌိ အားကြီးမားသော စရိုက်၊ ဉာဉ် များကို ဖွင့်လွှတ်စောင့်စည်းပေးထားခြင်းဖြင့် မေတ္တာတရား ထွန်းကားရန်ပင်။ ထိုသို့ စရိုက်နှိမ် ဉာဉ်သတ် (ဒါန၊ သီလ) နှစ်မျိုး ရှိရခြင်းတွင် . . .

(က) အချို့ကား ဒါနကို အရင်းခံထား၊ သီလကား အရံ အကူ မျှသာ။ အလှူကြီး ခြိမ်းခြံခံပေးအပြီး ရေစက်ချကာနီးမှ သီလ ယူပုံပမာတည်း။

(ခ) အချို့ကား သီလကို အရင်းခံထား၊ ဒါနကား အရံ အကူ မျှသာ။ သီလယူကာနီး ဒါနဆန်ဟူ၍ တစ်ဆုပ်တစ်ဖွဲ့ ပါဝင် ပေါင်းစပ်ရပုံပမာတည်း။

ထိုစဉ် ဒါန အရင်းခံသမားကား ဗိမာန်ပေါ်တက် လှေကားဆယ်ထစ်တွင် ပထမအထစ် ပမာသော ဒါနဖြင့်သာ ရပ်တွေ ကျန်နေရစ်ခဲ့တတ်ပြီး၊ သီလအရင်းခံသမားမှာမူကား သတ်စရာ၊ ခိုးစရာစသည် လိုချင်စရာ ကာမဝတ္ထုများနှင့် ပက်ပင်း တွေ အခွင့်ရေးရ လိုတိုင်းကျသော်မှ ပြင်ပဝတ္ထုများကိုကား မသတ်၊ မိမိစိတ်၌ ရစ်ပတ်လာသော ကိလေသာကိုသာ

စောင့်စည်းသတ်ဖြတ်ပစ်နေခြင်းကြောင့် ယင်းတို့အား ဘေးမဲ့ ပေးခြင်း အဘယဒါနလည်း အလိုလိုဖြစ်နေပါသည်။ သတိဖြင့် စောင့်စည်းကတည်းကပင် ဝိရတီသီလလည်း အရာဝင်နေပါပြီ။

သည့်အတူ သူ့အာရုံမှ အလွတ်ထွက်လိုက်ခြင်း နေက္ခမ၊ သည်းခံခြင်း ခန္တီ၊ တန်းတူထားခြင်း မေတ္တာ၊ မကျူးလွန်အံ့ ဆုံးဖြတ်သော သစ္စာ၊ ထိုအာရုံအပေါ် ဥပေက္ခာပြုလိုက်ခြင်း ဥပေက္ခာ၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်စွာထားခြင်း အဓိဋ္ဌာန်၊ ရဲရင့်ပြတ် သားခြင်း ဝီရိယ၊ သူလည်းငါ့လို ငါလည်းသူ့လို ဟူ၍ မြင်သိလာ ခြင်း ပညာ များကပါ ဝိုင်းအံ့ စုဝေးလာကြတော့ရာ လှေကားဆုံး ဝုန်းခနဲဝင်ပမာ ဘယ်၊ ညာစုံ ခုံဖိနပ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်အရပ် ကပ်မိ သွားစေသည်။

ဒါနသည် ပါရမီ တစ်မျိုးတည်းဖြင့် ဘယ် ညာ၊ ဘယ် ညာ၊ ခုန်ဆွ၊ ခုန်ဆွ လုပ်နေသူပမာ . . . ၊ သီလသည် ပါရမီ အလုံးအရင်း ဖြင့် ဘယ် ညာ၊ ဘယ် ညာ အပြေးနင်းနေသူ ပမာ . . . ။

သို့ကြောင့် ဒါနအဓိကသမားသည် ငွေကြေးဖြစ်က ဘဏ္ဍာဝန်အရာ၊ အစား အသောက်ဖြစ်က စားတော်ဝန်အရာ၊ ထောက်ပို့အဖြစ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန် အဆင့်ဆင့် ဆင့်တက်။ သီလအဓိက သမားသည် ငွေကြေး အစားအသောက် နှစ်ရပ်စလုံးတို့၌ပင် ဘုရင်အရာ၊ ရှေ့တန်းတပ် အဖြစ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်အဆင့်ဆင့် တစ်ချီ

တည်းနှင့် ဖွင့်တက် တက်။

ဘဏ္ဍာဝန် စားတော်ဝန်ကား ပစ္စည်း ထိန်းသိမ်းရ၏။ မစားရ။ ဘုရင်ကား ဘာပစ္စည်းမျှ မထိန်းသိမ်း၊ စားချိန် သုံးချိန်က လိုသလိုရ။ ဤအချက်များကြောင့်ပင် ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့ ထိမ်ကျန်နေရစ်ကြလေသလား။ စဉ်းစားစရာပင်။

ဘုရင် သို့မဟုတ် ဘုရင်သားတော် သမီးတော်အရာဝင် များဖြစ်ကြလေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်မ ခေမာ၊ အရှင်မ ဥပ္ပလဝဏ် စသည်များကား ငွေကြေးများ လုံးဝ မကိုင်ကြရပါ။ သို့သော် သုံးချိန်ကျ အဆင်သင့်။ စားနပ် ရိက္ခာများ လုံးဝ မစုဆောင်းကြရပါ။ သို့သော် စားချိန်ကျ အဆင် သင့်။

ထို ဝိသာခါ၊ အနာထပိဏ်တို့ကော၊ ငါတို့လည်းပဲ သူတို့ လိုအဆင့် အဘဘုရားနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆုံခွင့်ရတုန်း တိုးမြှင့် မည် ဟူ၍ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး သူတို့ကျင့်သလိုကျင့် သူတို့ပွင့် သလိုပွင့်၊ သူတို့အဆင့် မဝင်နိုင်ဘူးလား။ မဝင်ချင်တာလား၊ ဝင်ခွင့်မရကြတာလား၊ စဉ်းစားစရာပင်။

တွေးရခက်သော စဉ်းစားစရာများမှာ

ဝိသာခါသည် ယောက္ခမ မိဂါရ စသူများနှင့် တိုက်ပွဲကြီး အကြီးအကျယ် ဝင်ရသည်အထိ လက်ရှိ၌ ပုညခေါ် ကောင်းမှု အစုစု သူပြု၏။ တစ်ဖန် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာအား မပြတ် ဆွမ်းပင့် ကပ်၏။ အာဂန္တုဆွမ်းဝတ်တည်ခွင့် ရေသနပ်(ရေလဲသင်္ကန်း) လှူခွင့် စသည်ဆုများလည်း တောင်းခံ၍ သူမတူအောင် ပြုကျင့် ၏။

အမျိုးသမီးထဲတွင် သဒ္ဓါတရားအကောင်းဆုံး။ ဤဘွဲ့ထူး မြတ်ကြီးကိုပါ ရရှိထားသူဖြစ်၏။ သို့တိုင်လည်း နာမည်၌ကား လင်ယောက်ျား၌သာ ထင်ရှား၏။ ပုညဝဗ္ဗဏသတိုးသား ကောင်းမှုများ ကြီးပွားတိုးတက်နေသော သတိုးသားတဲ့။ ကောင်းမှုပြုတော့ ဝိသာခါ၊ နာမည်ခံတော့ လင်ယောက်ျား။ ကဲ တွေးရ မခက်လား။

တကယ်ဆို . . . မယားနာမည်က ပုညလက္ခဏဒေဝီ၊ လင်ကျ ဝိသာခါဆို တော်သေး။ ယခုသော် ကောင်းမှုပြုသူက မပြုရဘဲနှင့် နာမည်ရ ပြုသူကား ပြုသာပြုရ ပစ္စုပ္ပန် နာမည်မရ ရှာပါ။ သို့ဆိုသော် မယားပြုသော အမှု လင့်တွက်တာ စုပေး နေခြင်းများ ဖြစ်လေမလား။ စဉ်းစားစရာပင်။

ထိုမှတစ်ဆက်တည်း နောက်ကြောင်းလှန် ပြန်စဉ်းစား ကြည့်လိုက်ဦး။ ဝိသာခါဆိုတာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးပိုင် အင်္ဂတိုင်း ဘဒ္ဒိယမြို့ဖွားဖြစ်ပြီး၊ ဖခင်ကား ခနဉ္စယသူဌေး၊ မိခင်ကား သုမန ဒေဝီ တည်း။ အဘိုးကား မေဏ္ဍက၊ အဘွားကား စန္ဒပဒုမ တည်း။ သို့တိုင်လည်း ထိုတိုင်း၊ ထိုမြို့တို့၌ကား အရွယ်မရောက်မီမျှသာ နေခွင့်ရစေပြီး အရွယ်ရောက်သည်နှင့် မောင်ပုညရှိရာ သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရ၏။

သာကေတဆိုသော မြို့သစ်တည်၍ မောင်ပုညအလာ စောင့်ကြိုနေရ၏။ မောင်ပုညလည်း အရွယ်ရောက်ပြီ။ သို့နှင့် မောင်ပုညအတွက် ကောင်းခြင်းငါးဖြာလက္ခဏာကို တတ်ကျွမ်း သော ပုဏ္ဏားရှစ်ဦးတို့ကို သတို့သမီးအား နှင်းအပ်ရန် ရွှေပန်းကုံး ကား တစ်ကုံး၊ သတို့သမီးရှင်အား ပေးအပ်ရန် လက်ဆောင် ပစ္စည်းများကား တထုံး တနှုန်း၊ ပေးအပ်လျက်က ဖခင်မိဂါရ ပုဏ္ဏားက အရှာအဖွေလွှတ်လိုက်၏။

ပုဏ္ဏားရှစ်ဦးတို့သည်လည်း ဤမှာခေတ်လို ဆိုင်ရာ

သူ့သံရုံးဝင်ခြင်း၊ ပြည်ဝင်ခွင့် လက်မှတ်တောင်းရခြင်း၊ မှတ်ပုံတင် ကဒ် ကိုင်ဆောင်ကြရခြင်း၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးရုံး ဝင်အစစ်မခံ ရခြင်း စသည် အခွင့်ထူးများကြောင့် ထင်၏။ ပြည်တကာ့ပြည် တိုင်းတကာ့တိုင်း စုံတကာစေအောင် လှည့်ပတ်ရှာဖွေကြ၏။ သို့တိုင်လည်း ကောင်းခြင်း ငါးဖြာရှင်ကား မတွေ့ကြရ။

ကောင်းခြင်းအတွက် ကောင်းခြင်းများကား

၁။ **ဆံ၏ကောင်းခြင်း။** ယင်းကား ဖြန့်ချလိုက်လျှင် ခြေဖျားအထိ ရောက်ရသည့်အပြင် ထို့မှကော့တက်လျက် အထက်ထောင်နေခြင်းပင်။

၂။ **အသား၏ကောင်းခြင်း။** ယင်းကား နှုတ်ခမ်းများ နီရဲ နေကာ အထက်အောက် ထိစပ်နေခြင်းပင်။

၃။ **အရိုး၏ကောင်းခြင်း။** ယင်းကား သွားများ ခရသင်း ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေပြီး တစ်ချောင်းနှင့်တစ်ချောင်း ကျမနေဘဲ ညီညီ ညွတ်ညွတ် တည်ရှိနေခြင်းပင်။

၄။ **အရေ၏ကောင်းခြင်း။** ယင်းကား အသားညိုသူဖြစ်ခဲ့ လျှင် ပြုပြင်စရာမလိုဘဲ အသားအရေ ပြေပြစ်ချောမွေ့ကာ ကြာညိုပန်းကဲ့သို့ အရောင်စိုရွှန်းတောက်ပနေခြင်းပင်။ တစ်ဖန် အသားဖြူသူ ဖြစ်ခဲ့လျှင်ကား မဟာလှေကားပန်းပွင့်ကဲ့သို့ ဝင်းဝါ နေခြင်းပင်။

၅။ **အရွယ်၏ကောင်းခြင်း။** ယင်းကား သားသမီး

ဆယ်ကြိမ်မွေးပြီးပင် ဖြစ်ပါစေ နဂိုရေအသွင်ကဲ့သို့ အရွယ်ရော အဆင်းပါ ယုတ်လျော့ မသွားခြင်းပင်။

ပုဏ္ဏားများသည် ဤအင်္ဂါ အချက်အလက်များဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေကြရာ လူများသာ ဖတ်ဖတ်မော အင်္ဂါစုံ အကုန် ချောကား ရှာလေ ဝေးလေသာ။

အချို့ တစ်ခုကောင်းလောက်တော့ အကြိုက်တွေ့၏။ စေ့စေ့ကြည့် နောက်ထပ်မဟပ်မိ။ အချို့ နှစ်ခုကောင်း သုံးခု ကောင်းအထိ တက်လာ၏။ ရှေ့ဆက်လိုက် မကြိုက်။ အချို့ လေးခုလောက်အထိ ပြည့်စုံ၏။ နောက်တစ်မျိုးတိုး စံချိန်မချိုး။ ပြည့်စုံသော ကောင်းခြင်းငါးချက်ကား နတ်ပြည်ဆက် တက်ရှာ ကြရမလို ဖြစ်လာကြပြီ။

သို့နှင့် ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့ စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့်ပင် သာကေတမြို့အနီးရှိ ဇရပ်တစ်ခုအပေါ် တက်ရောက် ထိုင်လိုက် ကြ၏။ စိတ်ဓာတ်ကျတို့၏ လက္ခဏာအတိုင်း ထိုပုဏ္ဏားများတွင် အချို့ကား ပစ်လွဲ အိပ်လိုက်ကြ၏။ အချို့ကား ဒူးနှစ်လုံး လက်ပိုက်လျက်က ငိုနေကြ၏။ အချို့ကား အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးနေ ကြ၏။

ထိုစဉ် မောင်ပုညအတွက် ဝိသာခါကပင် ထွက်လာခဲ့ရ ပါသည်။ မောင်ပုညအကြိုက်ကျ ကောင်းခြင်းငါးဝကိုလည်း တစ်ပါတည်း လာပြရပါသည်။ ထိုနေ့ကား နက္ခတ်ပွဲ သဘင်နေ့

ဖြစ်ရာ ဝိသာခါသည် နက္ခတ်ပွဲ ရေကစားရန်အတွက်ဆိုကာ အဖော်မ ငါးရာတို့နှင့်အတူ ရေကန်ရှိရာသို့ ထိုဇရပ်ရှေ့ကပင် ဖြတ်သန်း သွားပြခြင်းပင်တည်း။

သို့နှင့် ပုဏ္ဏားတို့စိတ်ကြိုက် စစ်၊ စစ်သလောက် စစ်၏။ သို့နှင့် ပုဏ္ဏားတို့ စိတ်ကြိုက်ကြည့်၊ ကြည့်သလောက် မိ၏။ ထိုမှ နောက် ရွှေပန်းကုံးပေးအပ်ခြင်း၊ ဖခင်ထံ ရောက်ခြင်း၊ မိဘမျိုးရိုး၊ ကိုးကွယ်ရာဘာသာ၊ ကြွယ်ဝသော ဓန၊ အရွယ်ပမာဏအထိ ဖခင်က စစ်မေးပြီး လက်ခံသည့် အကြောင်း သတင်းကောင်းပါး လိုက်၏။

ထိုစဉ်က မောင်ပုည၏ ဖခင် မိဂါရ၏ ကြွယ်ဝခြင်းက ကုဋေ-၄၀ မျှသာ၊ ဝိသာခါမ၏ ဖခင် ဓနဉ္စယ၏ကြွယ်ဝခြင်းက ကုဋေပေါင်းများစွာ တုမနှိုင်းသာ။

သို့ကြောင့် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရာ လေးလအတွင်းတိုင် အောင်ကာလ အရပ်ရပ်ကုန်ကျသမျှ ဝိသာခါတို့ သားအဖက ကျခံနိုင်ကြရာ မောင်ပုညက သတိုးသမီးတောင်းပုံစံမျိုး မဟုတ် တော့ဘဲ ဝိသာခါမ၏ဖခင်က သတိုးသမီး ထိုးအပ်ပွဲပုံစံမျိုး ပေါက်နေတော့၏။ သို့ဆိုသော် သူဌေးသမီး ဆင်းရဲသား ညားရာ ၌ ဘုန်းကံခေါ်ပုညကံကား မည်သူ့၌ တည်လေသနည်း။ စဉ်းစားစရာပင်။

တစ်ဖန် မင်္ဂလာပွဲကြီးကား လေးလတိုင်ဆင်နွှဲ၍ ပြီးသွား

ပြီ။ ထိုစဉ် အာဝါဟ မင်္ဂလာကဲ့သို့ သတိုးသမီးထံ သတိုးသား အပ်နှံရခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဝိဝါဟ မင်္ဂလာအဖြစ်ဖြင့် သတိုးသမီး ကိုလျှင် သတိုးသားထံ အပ်နှံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ရာ မောင်ပုည နောက် လိုက်မည့် ဝိသာခါနှင့်အတူ ကိုးကုဋေတန် မဟာလတာ ဝတ်ရုံကြီးလည်း ပါသွား၏။ မပြီးသေး။

သူမ နောက်မှ ငွေသားတင် လှည်းပေါင်းငါးရာ၊ ရွှေအိုး ရွှေခွက်တင် လှည်းပေါင်း ငါးရာ၊ ငွေအိုးငွေခွက်တင် လှည်းပေါင်း ကလည်း ငါးရာတို့အပြင် ချည်ထည်ပိုးထည်တင်လှည်းများ၊ ထောပတ်ဆီ သလေးဆန်စသည် စားသောက်ရိက္ခာများနှင့် ထွန်တုံးထွန်သွား စသည် လယ်လုပ် ကိရိယာများတင် လှည်းများ၊ အားလုံးလည်း ငါးရာစီပင်ဖြစ်ကြ၏။ ထို့အပြင် အပျိုရံများ (အခြွေရံများ)အဖြစ်ဖြင့် ဝတ်စားတန်ဆာပြည့်စုံစွာ ဝတ်ဆင်ထား ကြသော အမျိုးသမီး သုံးဦးစီပါ လှည်းများကလည်း ငါးရာဖြစ်ရာ အမျိုး အခြံအရံ တစ်ထောင့်ငါးရာ ပါသေး။

တစ်ဖန် ဝိသာခါအတွက် နွားများကိုလည်း လက်ဖွဲ့ပြန် ရာ နွားတန်းရှည်ကြီးကား အကျယ်ပေ နှစ်ရာ၊ အလျား ကိုးမိုင် အထိ ပါသွား၏။ ထို့နောက် တားမရ ဆီးမရ လိုက်ပါသွားကြ သော နွားမကြီးများကပင် ခြောက်သောင်းအထိ များပြား၏။

သည်မျှ မကသေး။ ဖခင် ဓနဉ္စယပင် ပြောရန်မလိုဘဲ သူ့အလိုလိုကျေးကျွန် အမှု ပြုလုပ်ရန် လိုက်ပါသွားသူများလည်း

စဉ်းစားစရာလေးများ

၂၅

သာကေတမြို့ ဆင်ခြေဖုံးရှိ ကျေးရွာတစ်ဆယ့်လေးရွာစလုံး ရွာလုံးကျွတ် လိုက်ပါသွားကြသေး။

တစ်ဖန် သမီးဝိသာခါ စီးနင်းသော ယာဉ်ထက်သို့ မောင်ပုညအိမ်ရောက်လျှင် အလှပြင်ရန်အတွက်ဆိုကာ ရေချိုး ဆပ်ပြာမှုန့်ဖုံး နံ့သာဖုံးအဖြစ် ကုဋေ-၅၄ကုဋေ တင်ပေး လိုက်ရသေး။

အထက်ဖော်ပြပါ ငွေလှည်းငါးရာမှသည် နံ့သာဖုံး ၅၄-ကုဋေတိုင်အောင်သော ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ကိုးကုဋေတန် မဟာလတာ ဝတ်ရုံကြီးဝတ်လို့ အကျအန အလှပြင် မောင်ပုည ရင်ခွင် ထိုးအပ်လိုက်ရခြင်းကား ဝိသာခါ၏ ကောင်းကျိုး အင်အား ပြလေလား၊ သို့တည်းမဟုတ် မောင်ပုည၏ ကောင်းကျိုး အင်အားပြလေလား။ စဉ်းစားစရာပင်။

ထို့မှနောက် ဝိသာခါသည် မိမိပါလာသော ငွေကြေးခန များဖြင့် မောင်ပုညအား ပြုစုယုယပေးရ၏။ မိမိပါလာသော အခြွေအရံ ကျေးကျွန်များဖြင့်ပင် မောင်ပုညအား လုပ်ကျွေးမှု ပြုရ၏။ ထိုမှနောက် မောင်ပုညပေးသော သန္ဓေသွေးများဖြင့် ပင် သားဆယ်ယောက် သမီးဆယ်ယောက် ဖွားမြင်ပေးရသေး၏။

ယင်းတို့ကို ထောက်ဆ၍ ကောင်းမှုအထု ယခင်ရော ယခုပါ ပြုစုနေသော ဝိသာခါမကိုပင် ပုညလက္ခဏဒေဝီ အမည် ပေးက ကောင်းလေမလား။ ယခု ဘာကောင်းမှုမှမပြုသော လင်

၂၆

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်

မောင်ပုည၏ ပုညဝဗ္ဗဏသတိုးသား အမည်ကိုပင် ပယ်ဖျက်ပစ် က ကောင်းလေမလား။ စဉ်းစား. . . စဉ်းစား။

ဤကား စဉ်းစားစရာထဲ ဖြစ်လာကြသော ဝိသာခါမ တို့ အတွဲတည်း။

ယင်းတို့အတွဲကဲ့သို့ပင် အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးများ အတွဲက ဝင်လာပြန်ပါပကော။

ထိုသူဌေးကြီးသည် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဖြင့် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်အရောက် ယောက်ဖတိုက် တည်းခိုနေစဉ် ဘုရားပွင့်နေပြီ၊ ယခုရာဇဂြိုဟ်မှာ ကြွရောက်နေပြီဆိုသော သတင်းစကား ထို ယောက်ဖထံမှ ကြားသိရရာ ဘုရားဖူးလိုဇောများ အားကြီးစွာ လှိုက်တက်လာတော့သည်။ နံနက်လင်းသည်နှင့် အပြေးသွားဖူး လိုက်မကွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးကလည်း တစ်ပြိုင်နက် လုတက် လာတော့သည်။ သို့နှင့်ပင် အိပ်ခန်းဆောင် ဝင်ခဲ့ရပါသည်။

ညဉ့်နက်သွား၍သာ အိပ်ရ၊ စိတ်က နံနက်ဘက် ထွက် ကြည့်နေသည်။ အပူအပုပ်ထိုး၍သာ အိပ်ရ၊ စိတ်က နိုးတစ်ဝက် မနိုးတစ်ဝက်။ သို့ကြောင့် သန်းခေါင်ယံမှ မတိုင်သေး၊ လင်းပြီ အထင်ဖြင့် ထကြည့်လိုက်ရာ ဘုရားမှီ၍ ဖြစ်ရသော ပီတိဇော အားများ၏ မပြတ်စဉ်ဆက် တစ်ခဲနက်သော အရှိန်ကြောင့် တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်နေ၏။ မိမိအိပ်ခန်းမှ မဟုတ်၊ အပြင်ထွက် ကြည့်လည်း မိမိသွားရာ အလင်းသာနေခြင်းကြောင့် လင်းထိန်

စဉ်းစားစရာလေးများ

၂၇

လျက်ကသာ ရှိနေချေ၏။ ဗုဒ္ဓပီတိမှ ဖြစ်သော အလင်းတည်း။

သို့နှင့်ပင် လင်းပြီဟူ၍ စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်သွား တော့ကာ ဘုရားရှိရာသို့ အာရုံတန်း၍ လှမ်းထွက်ခဲ့၏။ သွားရာ တိုင်း၌ပင် အလင်းကား လင်းလျက်ကသာ။ ရောင်ခြည် တစ်ထောင်ဆောင်သော နေမင်း၏ အလင်းကြောင့်ပဲ လင်းလေ သလား။ ပီတိလ ပြည့်ဝစွာ သာလွန်နေခြင်းကြောင့်ပဲ လင်းနေ လေသလား။ စဉ်းစားစရာပင်။

တစ်ဖန်လည်း လောကတွင်းအောင်း မြူမှောင်အပေါင်း ခွာရှောင်းသွားတော့၍ လင်းလေသလား။ ခန္ဓာတွင်းအောင်း ကာမမှောင်အပေါင်း မသောင်းကျန်းတော့၍ လင်းနေလေ သလား။ စဉ်းစားစရာပင်။

ထို့ထက် စဉ်းစားစရာ ကောင်းသည်မှာ မိမိတည်းခိုရာ အိမ်၏ တိုက်တံခါး၊ ခြံတံခါးများ အဆင်သင့် ပွင့်ကြိုနေခြင်း၊ မြို့တံခါးကြီးများကပါ ပွင့်ကြိုနေခြင်း၊ တံခါးစောင့် တံခါးမျှး စသည်များ အားလုံး မမြင်မသိကြရခြင်းများပင်။

ယင်းသည်လည်း မိမိကိုယ်စောင့်နတ်နှင့် အပေါင်းပါ တို့၏ ထိုးဇာတ်ပေပဲလား။ မိမိ၏ နောက်နောက်က ဖြည့်ဆည်း ခဲ့ဖူးရာ ဒါနပါရမီတို့၏ ညွှန်ကြားချက်ပေပဲလား။ မိမိ ဖူးတွေလို သော ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့်ပေပဲလား။ စဉ်းစားစရာ ပင်။

သို့ဖြင့် ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ အာရုံမှန်း၍တန်းသွား၏။ မြို့အလွန် တောစပ်သို့ ရောက်လေသောအခါ လူသေကောင်များ ပစ်ထားသော သင်္ချိုင်းကုန်းထဲမှပင် ဖြတ်ကျော်သွားရရာ လူသေကောင်များကို အချို့နင်းမိ၊ အချို့ခွဲမိ၊ အချို့ကျော်မိဖြစ်နေ၏။ ကြောက်စိတ်ဝင်လာပြီ။ ပီတိစိတ် ထွက်သွားပြီ။ အလင်းရောင်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့ပြီ။ သည်တော့မှ မလင်းသေးမှန်း သူသိရ၏။ အသံငြိမ်သက် ညဉ့်ကြီး နက်နေမှန်း သူသတိရလာ၏။

သို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်သွားရ ကောင်းလေမလား စိတ်ဝင်လာခံရ၏။ တစ်ဖန် သည်ကနေ ပြန်လှည့်ရ ရကောင်းလေမလား၊ စိတ်က ဝင်ဆွခံရပြန်၏။ မလင်းသေးသူတို့၏ စိတ်နေစိတ်ထား (မဂ်သောတာပန် ဉာဏ်အလင်းမရသေးသူများ၏ စိတ်ထား) ဖြစ်သော ဝိစိကိစ္ဆာအဟုန် ချီတုံချတုံ စိတ်ကစားခံနေရခြင်းပင်။

ထိုစဉ် ထိုသင်္ချိုင်းအနီးရှိ ရုက္ခစိုးနတ်မင်း မနေသာပြီ။ ထိုနတ်မင်း ဦးစွာ အနာထပိဏ်၌ စိတ်ရဲတင်းစေသော အာတာပီ အပူရှိန်သွင်း ဝီရိယ ကပ်ချဉ်းလာစေရန် ချောင်းဟန့်သံပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် လူအသွင်ဖန်ဆင်းပြီး ထိုအနာထပိဏ်၏အနီး တစ်လှမ်းချင်း ကပ်ချဉ်းလာခဲ့ပြီး. . .

“အမောင်. . . အမောင် သွားမယ့်လမ်းကလည်း လမ်း

ကောင်းပဲ၊ အမောင် သွားမယ့်ကိစ္စကလည်း ကိစ္စကောင်းပဲ၊ အမောင်ပြုကျင့်မယ့် အလုပ်ကောင်း ကလည်း အလုပ်ကောင်းပဲ။ ဘာကြောင့် တွန့်ဆုတ်နေရသလဲ၊ သွားမြဲအတိုင်းဖဝါး၊ ထားမြဲအတိုင်းစိတ် အတွဲညီညီချိတ်ပြီး စိတ်ချလက်ချ သွားပါလေအမောင်။”

ထိုအနာထပိဏ်လည်း ပထမတွင် ငါ့မှာအဖော်ရှိသည်ဆိုသော စိတ်ဝင်ရောက် အပူပေးခြင်းကြောင့် စိတ်ရဲတင်းလာ၏။ ထို့နောက် ကောင်းစကားဖြင့် အားပေးခြင်းကြောင့် ပြေးထွက်သွားသော ပီတိအား ပြေးဝင်လာ၏။ ပီတိပြည့်ဝသည်နှင့် ပီတိလကလည်း သာမြဲသာချေပြီ။

သင်္ချိုင်းကုန်းမှ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးရာတောအုပ်၏အနီးအပါး ရောက်လေသောအခါ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပြန်ပေ။ ထိုအတွေးကား မလင်းသေးသူတို့၏ ဖြစ်မြဲသော ဝိစိကိစ္ဆာသံသယ တွေးတည်း။

ဘုရားဆိုတာကော ဟုတ်ရော၊ ဟုတ်ရဲ့လေလား။ အင်းငါကလည်း ဘုရားမြင်ဖူးတာ မဟုတ်တော့ အတုအစစ် ဘယ်လိုခွဲသိရပါမလဲ၊ တွေး၏။ ဖြေဆေးကို မျှော်၏။ လူပြောများသော အထူးဖြစ်ခဲ့လျှင် ကြည့်လို မြင်လိုခြင်း၊ ထိုအထူး၏ ရုပ်ပြ သံဆင်းမျက်စိနှင့်နားတို့၏ ချင်ခြင်းကို ပြည့်ဝစေလိုခြင်း ဟူသော တဏှာအရင်းခံ သဒ္ဓါအရံဖြင့် လာရာမှဖြစ်သော သံသယ

အတွေးများ။

နောက်ဆုံး ထိုအတွေး ဤဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အဖြေပေးလိုက်သည်။ ယင်းကား အကယ်တိတိ ဘုရားအစစ် ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ငါ့နာမည်အရင်းကို ခေါ်ပါစေ ဟူ၍ပင်။

ထိုအချိန် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကား စင်္ကြန်ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့်ပင် အချိန်ကို ကုန်လွန်နေစေချိန် ဖြစ်၏။ ထိုဘုရား မိမိသို့ ဦးတည်လာနေသော လူသားတစ်ဦးကို အဝေး၏အနီးမှပင် မြင်တွေ့တော်မူချေရာ. . .

သုဒတ္တ . . . သည်မှာ လာလော့။ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါမှ ဘုရားအစစ် မှန်ပြီ၊ ဒါမှ တကယ့်ဘုရား။ အနာထပိဏ်သည် ဤသို့ပင် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ မနီးမဝေး၌ ရှိနေသေးသော မိမိကိုယ်ကိုလည်း သွက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဘုရားရှင်ရှိရာသို့ ပို့ပေးလိုက်၏။ အတိတ်စွဲ သဒ္ဓါထက် အဆအမောင်း အားကောင်းသော သဒ္ဓါဓာတ် သူ့မှာ ထိုးဝပ်လာချေပြီ။

ဘုရားရှေ့မှောက် ရောက်သည်နှင့် ထိုအနာထပိဏ် ဝမ်းသာအားရ ထိခြင်းကြီး ငါးဝတို့ဖြင့် ဂါရဝပြု၏။ ဂါရဝပြုပြီးလျှင်ပြီးချင်း စကားချင်းစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရာဖြစ်သော သို့မဟုတ် တစ်ဖက်စကား မိမိနားသို့ လာခွင့်သာရန် ရေလာမြောင်းပေးအရာဝင် (ပဋိသန္ဓာရ) နှုတ်ဆက်စကားတစ်ခွန်း ပြောကြား၏။

ယင်းမှာ “အရှင်ဘုရား ချမ်းချမ်းသာသာ အိပ်ရနေရပါရဲ့လား” ဟူ၏။ ထိုနှုတ်ခွန်းဆက်စကားကလည်း ရာဂဖိစီး ရလို့မူ အားကြီးသူတို့ဖြစ်မြဲသော စိတ်မသက်သာ ကိုယ်မှာ နွမ်းရိနေရခြင်းများကို မိမိနှင့်ကိုယ်ချင်းစာထား ပြောကြားသော နှုတ်ခွန်းဆက်စကား။

ထိုရာဂနောက် ခြေရာကောက်၍ တောက်လျှောက်နင်းလိုက်လာမြဲသော သောကနှိပ်စက် စိတ်အပူမိ ကိုယ်မချိခြင်းများကို မိမိနှင့်တန်းတူထား ပြောကြားသော နှုတ်ခွန်းဆက်စကား၊ သို့မဟုတ် မိမိခံစားရသလို မခံစားရပါစေနှင့် ဆုတောင်းထွက် နှုတ်ဆက်စကားပင်။

ယင်းအချက်ကို ဘုရားရှင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကွန်ရက်တွင်းမှနေ မြင်သိတော်မူ၏။ “အင်းဒင်းမှာဖြစ်သောရောဂါ နှုတ်ဆက်ကထာဖြင့် ဆေးလာတောင်းနေမှကိုး။ အေး ငါကောင်အနေ၊ ငါ့ဥစ္စာအနေဖြင့် တဏှာ ဒိဋ္ဌိတို့၏ အငြိအစွဲ ကင်းသူတိုင်း ချမ်းချမ်းသာသာ အိပ်ကြရ နေကြရသည် ချည်းပဲ။” ထိုပြန်လှန်နှုတ်ခွန်းဆက်စကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ထိုအနာထပိဏ် သောတာပန်အရာသို့ ချက်ချင်း ချဉ်း၍ ချက်ချင်းလင်း ဖြစ်သွားစေခဲ့ပြီ။

သဒ္ဓါပါ ပညာလာရန် မခဲယဉ်း။ ထိုမှနောက် သောတာပန်တို့ ပယ်မြဲသော သံယောဇဉ်တရားကိုယ် ငါးပါး

ပယ်ပြီးသားဖြစ်သွားသည့်အလျောက် စိတ်သည် ဖြူစင်နေတော့ရာ အဝစ္စ ပသာဒခေါ် မပျက်သော ယုံကြည်ခြင်း သဒ္ဓါစစ်ဖြစ်သွားပြီ။ ကိုယ်ပိုင်ရ သဒ္ဓါထူးတည်း။ သို့ကြောင့်

- ၁။ ဒိဋ္ဌိ သံယောဇဉ် ကင်းသူပီပီ အများလည်း သူ့လို ဖူးစေလို နာစေလိုခြင်း။
- ၂။ ဣဿာ သံယောဇဉ် ကင်းသူပီပီ အများလည်း ကိုယ့်ထက်စွာ အသာဖြစ်စေလိုခြင်း။
- ၃။ မစ္ဆရိယ သံယောဇဉ် ကင်းသူပီပီ အများလည်း ကိုယ်နှင့်မကွာ တစ်ပါတည်းပါစေလိုခြင်း။
- ၄။ သီလဗ္ဗတ သံယောဇဉ်ကင်းသူပီပီ သစ္စာနှင့်မဝှင် အားလုံး ဖြစ် ပျက်မြင်ဖြင့် လမ်းထွင်တက်စေလိုခြင်း။
- ၅။ ဝိစိကိစ္ဆာ သံယောဇဉ် ကင်းသူပီပီ ရတနာသုံးရပ်တို့၏ အငြိမ်းဓာတ် မိမိ၌ အမြဲထိဟပ်နေစေလိုခြင်း။

ဤသို့သော စိတ်ဖြူများ တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက် ရင်တွင်းဘက် ထွက်ပြုလာရာ မိမိတိုင်းပြည်သို့ အမြဲသီတင်းသုံးရန် ပင့်ခဲ့၏။ ကျောင်းဆောက်လှူ၏။ အနာထပိဏ် အကြောင်းပြု၍ သာဝတ္ထိ ပြည်သူ၊ ပြည်သားတို့ အခွင့်ထူးကြီးများ ရသွားစေခဲ့ကြပြီ။ အချို့ရဟန္တာ၊ အချို့အနာဂါမ်၊ အချို့သကဒါဂါမ်၊ ယုတ်စွာ အဆုံး အသက်၁၂-နှစ်၊ ၁၃-နှစ် သားသမီးလေးများပင်လျှင် သောတာပန် ဖြစ်စေခဲ့ကြပြီ။

အနာထပိဏ်မှာမူကား လေးတောင်မျှ ရှည်သော ခေါင်းပေါင်းပုဝါစ တစ်စဝယ် တစ်ဝက်သာ ဖြူစွာဖွပ်လျှော်နိုင်ခဲ့ပြီး၊ ကျန်တစ်ဝက် အမည်းသက်သက် ဖြစ်လျက်က ပမာ. . . ။ သံယောဇဉ် တရားကိုယ်ဆယ်ပါးတို့တွင် ငါးပါးမျှသာ ပယ်နိုင်သေးရကား အထက်မှာဘုရား၊ လယ်မှာမယား၊ အောက်မှာကား သားသမီး ကျေးကျွန်အများအပြား။ ထိုအကြား ကိုယ်ထားခေါင်းလှည့် ဖြူတစ်ခါ မည်းတစ်ချည့်ဖြင့် ဝဲလှည့် နေရဆဲသာ။

သို့တိုင်လည်း တစ်နေ့ ဘုရားကျောင်း သုံးကြိမ် အမြဲသွား၏။ သွားတိုင်း သွားတိုင်းလည်း ပုညခေါ်ကောင်းမှုဆက်တစ်ခု တစ်ခုကျ လက်ဝယ်ပါစမြဲ။ နံနက်ဖြစ်ခဲ့မူ နံနက်နှင့် လိုက်ဖက်ရာ ယာဂ၊ မုန့်ဆွမ်း စသည်များ။ နေ့လည်ဖြစ်ခဲ့မူ နေ့လည်နှင့်လိုက်ဖက်ရာ ထောပတ်၊ ပျားရည် စသည် ဆေးသုံးများ။ ညနေဖြစ်ခဲ့မူ ညနေနှင့်လိုက်ဖက်ရာ ဖယောင်းတိုင်၊ နံ့သာတိုင် စသည် ပူဇော်စရာများ။

ထိုမျှလောက်သာ မကပါသေး။ ကောင်းမှုပြုရာ၌ ပုညသူရဲကောင်းကြီးပီပီ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မိမိအိမ်မှနေကာ ဘုရားနှင့် သံဃာအား နေ့ဆွမ်းလောင်းလှူမြဲ။ ဥပုသ်ထွက်တိုင်း မိမိအိမ်၌ပင် ဘုရားနှင့်သံဃာအား အရုဏ်ဝယ် ယာဂဆွမ်း ကပ်လှူမြဲ။

အားလုံးကုန် ခြုံပြောပြောရလျှင် ယင်းအနာထပိဏ် သူဌေးကြီး၏ အသက်သည် ပုညခေါ်ကောင်းမှုများဖြင့် ဆက်စပ်

လျက် ရှင်နေစေ၏။ သွေးလည်ပတ်နှုန်းကလည်း ပုည၏ပင့်အား၊ တို့အား၊ တိုးအား အတိုင်းလျှင် တိုးဝှေ့ လည်ပတ်နေစေ၏။ နှလုံး သွေးတည်စိတ်ကလည်း ပုည၏ အစောင့်အရှောက်ဖြင့် နှလုံး အိမ်ဝယ် စိုးစံနေစေ၏။ သို့ကြောင့် ထိုအနာထပိဏ်၏ တစ်ကိုယ် လုံးကား ပုညဖြင့် ဖုံးထားသော ကိုယ်လုံးဖြူကြီးတည်း။

သို့စဉ်လျက် နာမည်ခံရာတွင်ကား မယားဖြစ်နေပါ သည်။ မယား နာမည်ကား ပုညလက္ခဏာဒေဝီ တဲ့။ တကယ်ဆို အနာထပိဏ် ကသာ ပုညဝဗ္ဗဏ အမည်ခံယူသင့်ပါ၏။ ပုည ဝဗ္ဗဏ သူဌေးကြီးဆိုမှသာ လုပ်ရပ်နှင့် ဗျူဟာ ဟပ်စပ်မည် ထင်ပါ၏။ သူ့မယားကိုလည်း သုဒတ္တဒေဝီ (အနွယ်ကောင်းမှ မွေးဖွားသော သမီးပျိုလေး) အမည်လောက်သာ သင့်မည် ထင်ပါ၏။

ယခုသော် ပုညအထုပ် ကောင်းမှုမပြုလုပ်သူက ပုည လက္ခဏာဒေဝီ အမည်ပေါက်၊ တကယ်ကောင်းမှုစုံတို့ဖြင့် ထုံမွမ်း ထားသော ပုညရှင်ကိုတော့ အနာထပိဏ်ဆိုတော့ . . . မယား သည် ကောင်းမှုမပျိုးဘဲ ကောင်းကျိုးကား ခံစားနေရပါသည်။ အရောင်းအဝယ်မလုပ်ဘဲ အမြတ်ရနေပါသည်။ သည့်အတူ အနာထပိဏ် ရရှိထားသော စည်းစိမ် အခြွေအရံ အားလုံးလည်း ထိုမယား အလကားနေရင်း (အနာထပိဏ်လို မလုပ်ဘဲ) ပိုင်ဆိုင် နေပါသည်။ သည်လိုဆို ပုညရှင်ကား ပုညလက္ခဏာဒေဝီလား၊

အနာထပိဏ်လား စဉ်းစားစရာပင်။ သူတို့စုံတွဲ၌ လင်သာ အမည်ပေါက် မယားအမည်မပေါက်သည်ကို ထောက်၍ ပစ္စည်း ဝန်ထမ်းအဖြစ် သာသနာ ချီးမြှောက်ရာ၌ ထိုမယား အသွား အလာနည်းကြောင်း ထင်ရှားနေပါပြီ။

တစ်ဖန် အထက်စုံတွဲ(ဝိသာခါတို့အတွဲ)၌လည်း မယား အမည်ကသာ ထွန်းတောက်၊ လင်အမည်ကား လုံးလုံးပျောက် ပုံထောက်က ထိုလင်သားလည်း ဘုရားကြား ကျောင်းကြားမကပ်၊ ပုညစု ပြုစုရာ၌ လက်ချင်းမထပ်မိကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သေချာနေပြန်၏။

သည့်ထက် သေချာသည်မှာ ဝိသာခါမ၏ လင် သောတာပန်ပါ ဟူ၍ မကြားရဘူးခြင်း၊ အနာထပိဏ်၏ မယား သောတာပန်ပါ ဟူ၍ မကြားရဘူးခြင်းများပင်။

သို့စဉ်လျက် ဝိသာခါတို့အတွဲ၌လည်း ပုညမလုပ်သူ လင်က ပုညဝဗ္ဗဏ အမည်ရ။ အနာထပိဏ်အတွဲ၌လည်း ပုည မလုပ်သူ မယားက ပုညလက္ခဏာဒေဝီ အမည်ရ။

ယင်းတို့သို့ စိတ်ရောက်သွားတိုင်း စဉ်းစားစရာများ ဝင်လာသည်ချည်းသာ ဖြစ်ရပါ၏။ ကောင်းမှုခေါ် ပုညအကြောင်း ပြောကြရလျှင် ဝိသာခါ အနာထပိဏ်တို့လိုဟူ၍ပင် စံညွှန်းတင် ရပါ၏။ ထိုစံညွှန်းစကား ပြောကြားတိုင်းလည်း သူတို့ရဲ့ လင်တွေ၊ မယားတွေ ဘုရားသွား ကျောင်းတက် လက်တွဲဘက် ပျက်လေ

သလား၊ မပျက်လေသလားဟူသော အတွေးများဖြင့် စဉ်းစားစရာ တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ရသည်ချည်းသာ။

အတွေးခေါ်သဖြင့် အတွေးပေါ်လာခြင်းသည် နိယာမ ပင်ဖြစ်၏။ သို့တိုင်လည်း စိတ်ခေါ်လာသော ထိုအတွေး အရေး ပါမှ ကောင်းသည်။ အတွေးဖြစ်ရုံ စိတ်ကစားခွင့်ရရုံ အတွေးဆိုက ကလေးကစားခွက်လောက်မှ တန်ဖိုးမရှိဖြစ်ကြမည်။

တစ်ခါက အတွေးဝါသနာရှင်တစ်ဦး ထွန်းကားခဲ့ ဖူးဆို၏။ ထိုသူကား ရှေးခေတ်ထုံးအတိုင်း ပစ္စုပ္ပန်အစာအတွက် ရိက္ခာမျှဖြည့်ဆည်း၊ သံသရာလည်း သွားလမ်းသာ၊ အလွတ် အကျွတ်နေရာလည်း ဝင်ခွင့်ရ၊ ပညာကိုကား အားလုံးအပြီးအစီး အထိ ပံ့ပိုးပေးရာ ကျောင်းမှာပင် ပညာသင်၏။

ယင်း၌ ပထမ လူကြားသူကြားထဲ လူနှင့်တူစွာ စကား ပြောတတ်ရန် သင်ယူရ၏။ ထို့နောက် ပညာရှိတို့ အကဲ့ရဲ့ လွတ်စေမည့် ယဉ်ကျေးခြင်းများကို သင်ယူရ၏။ နောက်ဆုံး အနေတတ် အသေတတ်စေမည့် အာရုံထားပုံ ပညာများ သင်ယူ ရ၏။

ထိုလူသား ထိုပညာများ အတွေးအခေါ်အမြော်အမြင် နှင့်တကွ တတ်မြောက်လာခဲ့ပြီ။ ကာလသားအရွယ် ရောက်လာ သဖြင့် ရှင်လူထွက် အမည်ခံလျက်က လူလောကဘက် ထွက်ခဲ့ပြီ။ ထိုစဉ် ထိုလူသား တောအလိုက် တောအလုပ်များ လုပ်ရ၏။

အလုပ်ပြီး၍ အနားယူလျှင် မိမိအောက်မေး၌ ပေါက်ရောက်နေသော မေးမွေးကို လက်ဖြင့်စမ်းလျက်ကသာ တွေးနေလေ့ရှိ၏။

ကြာသော် . . . ဒီကောင် . . . အကြံကြီးသမားနဲ့ တူတယ်။ ထိုမှတ်ချက် တစ်ယောက်ကစ တစ်ရာဖြစ်လာတော့ရာ တစ်ခြားရွာနေ လယ်ရှင်တောသူဌေးတစ်ဦး ကြားသွားရာ နှစ်ဖက် လူကြီးချင်း စေ့စပ်ကမ်းလှမ်း၍ မိမိသမီးနှင့် လက်ထပ်ပေးစားရန် အပူတပြင်း စီမံတော့၏။

ဒီကောင် ငါ့သမက်ဖြစ်လာရင် ငွေပုံပေးပြီး ကြီးပွားရေး အလုပ်ခိုင်းမည်။ ထိုသူဌေး၏ ဤအတွေးကား အတွေးသမား အတွက် တစ်ကွက်ကောင်း ဆိုက်စေပြီ။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးကြပြီ။ သမက်ကလေး သူဌေးအိမ် လိုက်ပါခဲ့ရပြီ။ ထိုလူသား သူဌေးအိမ် သူဌေးသမီးနှင့်ပေါင်း သူဌေး၏အလုပ်အားလုံး သူဌေးကြီး ပြန်စောင်းမကြည့်ရလောက်အောင် လုပ်ပေး၏။ ပြီးတိုင်းလည်း မေးမွေးကိုင် ငိုငြဲမြဲ။ အကဲခတ်နေသော လယ်သူဌေးကြီး အတွေးကြီးတစ်ခု ထပ်မံဝင်ရပြန်ပြီ။

ဒီကောင် သူလုပ်မယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ အရင်းငွေ မတန်းမဖြစ် နေပုံရတယ်။ သို့နှင့် တစ်နေ့ နှစ်ဦးချင်းဖြစ်နေစဉ် သမက်ကလေး အား မေးရတော့၏။ “လူလေး မင်းလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု ကြံစည်နေ သလား။ မင်းကြံစည်နေတဲ့ လုပ်ငန်း ငွေလုံးပတ်မမီ အဖေ့ပြော ကွဲ့၊ အဖေ မတည်ပေးမယ်ကော။”

ထိုအခါ ထိုသမက်က သူ့၌ခက်နေသော အတွေးကိစ္စ ယောက္ခမအား ဖွင့်ဟပြောတော့သည်ဆို၏။ ယင်းကား အခြား မဟုတ်။ အခြားအကြံမဟုတ်ပါဘူး အဘရဲ့။ သည် မေးအောက် ကပ်ပေါက်နေတဲ့ အမွှေးများဟာ ဆံပင်များက ဆင်းချလာတဲ့ အမြစ်တွေပဲလား၊ တခြားလား ဆိုတာပါပဲ ဟူသတည်း။

အတွေးရှင် အထင်ကြီးသောသူဌေး အထင်ကြီးကြေး သမီးပေးလိုက်ရပြီ။ ရလာသော အမြတ်ကား မုတ်ဆိတ်မွှေး အရေးတော်ပုံတည်း။

သို့ပမာ ဤ၌လည်း ပြီးခဲ့ပြီးသော ဝိသာခါ၊ အနာ ထပိဏ်တို့အရေး မတွေးလိုပါ။ တွေးလည်း အရေးမပါပါ။ ဦးနှောက် ခြင်္အုံ ခံရရုံမျှသာ ရှိကြပါမည်။ သူတို့သည် သူတို့ အလုပ် သူတို့လုပ်၍ လာရာလမ်းအတိုင်းပြန်သွားကြပြီ။ သေပြီး သူတို့၏ အမှု စုကိုင်ဖြေရှင်းနေရလျှင်လည်း မိုရာဂျေဒဆိုင်း သူ့ဟာ သူပေါက် သူ့ဟာသူသောက်သွားပါသည်ကို ယခုမှ စကားဖြစ် ဆေးအတွက်ဟူ၍ အညွှန်းသစ် ညွှန်းနေသည် ပမာ သာရှိပါမည်။

သို့ကြောင့် ထိုဝိသာခါ အနာထပိဏ်တို့ကိစ္စကိုလည်း သည်လိုမို့ သည်အတိုင်းဖြစ်လာကြတာပါ။ ဟိုလိုဆို ဟိုအတိုင်း နေမှာပေါ့ဖြင့် လက်စသိမ်းလိုက်လျှင် ရင်ချောင်သွားစရာ လမ်း မြင်သည်။

ဤ၌ စိတ်သည် နှေးကွေးလွန်းသော ကိုယ်နှင့်တွဲ၍ အလုပ်ထဲ မဝင်လိုပါ။ စိတ်သည် သူ့ခိုင်းသလောက် လိုက်မလုပ် သော သူ့ကိုယ်ကို လုံးဝ မကျေနပ်ပါ။

သို့ကြောင့် အိမ်မှဆင်း၍ အပျင်းပြေ စိတ်ပြေလက်နား အလည်သွားလေ့ရှိရာ လေယာဉ်ကြီးစီး ခရီးပြင်းနှင့်ရင်းက မြင်ကွင်းမျိုးထဲ ခိုတွဲလိုက်ပါနေ၏။ အမြန်ရထားကြီးစီး ခရီး ရှည်ကြီးအတွင်းက မြင်ကွင်းမျိုးကြား တိုးဝင်သွားနေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းမျိုး ဘာမှ မသဲကွဲပြီ။ ထို မသဲ မကွဲကိုမှ ထိုစိတ်က ဖြုကြည့်လိုသည်။ ကြည့်တိုင်းမမိ၊ မမိတိုင်း ကလိ၊ ကလိတိုင်း ထပ်ကြည့်ဖြင့် စိတ်အတွေးများ အတွေးရောက်သမျှ တောက်တောက်စဉ်း၍ စားခြင်း၊ စားမြုံ့ပြန်ခြင်းကို သိထားလျှင် စဉ်းစားစရာလေးများကား စဉ်းစားစရာလေးအဖြစ်ဖြင့်ပင် အဆုံးသတ် သွားတတ်ခြင်းပင်တည်း။

ကာလပေါ်စဉ်းစားစရာလေးများ

လူသည် ကံကောင်းမှ ဖြစ်ခွင့်ရ၏။ ထို့ထက်ကံကောင်းမှ ရုပ်ရည်ချောမောလှပခြင်း၊ အထိအတွေ့ နူးညံ့ပြေပြစ်ခြင်း၊ အသံသာယာခြင်း၊ အနံ့ကောင်းထွက်ခြင်း၊ သဘောမနောကောင်းထပ်ဆောင်းထားခြင်းများ ခံရ၏။

ဤ၌ ကံကိုလက်ညှိုးထိုး ဆိုထားခြင်းသည် ရှေ့ထွက်တာဝန်ခံကို သိစေ မြင်စေလို၍ ဖြစ်၏။ သူ့နောက်၌ စိတ်လည်း ပါသေး၏။ ထိုစဉ် စိတ်ဖန်ဆင်းသောအတိုင်း ဘဝရော ရုပ်ပါ ဖြစ်လာရခြင်း၊ စိတ်ဆွဲဆောင်သော အတိုင်းလည်း တွေ့ကရာလမ်းပေါက် လျှောက်လိုက်နေရခြင်း၊ စိတ်အလိုကျ အတိုင်းလည်း မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ အင်္ဂါခြေလက်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပြချက်လို ပြချက်၊ ကကွက်လို ကကွက်၊ ထလျက် ထိုင်လျက် ကိုယ်ထွက်ခါးချိုး အမျိုးမျိုးလုပ်ပေးနေရခြင်း များစွာတို့ဖြင့် ကံအလုပ် စိတ်ကလည်း လိုက်လံပံ့ပိုးနေရရာ ကံဟဲ့ဆို စိတ်လည်း အလိုလိုပါပြီး

သားပင်။

သူ့နောက်၌ ဥတု၊ အာဟာရများလည်း ပါသေး၏။ ထိုစဉ် လူ့ခန္ဓာကိုယ်၌(သတ္တဝါအားလုံးလည်း အတူတူပါ) ဥတုများ၏ အပူခိုး၊ အအေးခိုးများက ကြီးစိုးနေ၏။ သို့ကြောင့် အပူလွန် အာဖရိကတိုက်သားများ၏ ကိုယ်နှင့် အအေးလွန် အမေရိကတိုက်သားများ၏ကိုယ် အသားအရောင် အားဖြင့်လည်း ကွာချင်တိုင်း ကွာဟနေကြ၏။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်အားဖြင့်လည်း ကွဲချင်တိုင်း ကွဲပြားနေကြ၏။ ဉာဉ်၊ စရိုက်၊ ဝါသနာများကပါ ဗီဇသတ္တိ လိုက်လျက်က တလွဲစီပင်။ သည့်အတူ စားသုံးကြသော အစာများကလည်း မည်သို့မျှမတူကြ။

ထိုမတူ ဤမတူများနှင့်အတူ လူနေမှုစနစ်၊ ခံယူချက်၊ နည်းဥပဒေသ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း အဝဝတို့ပါ အစစကွဲပြားခြားနားနေကြသည်သာ။ သို့ကြောင့် ယင်းတို့ကပါ ကံအလုပ်သရုပ်ပြ ရှေ့ထွက်လုပ်ပေးနေကြရရာ ကံဟဲ့ဆို စိတ်ရော၊ ဥတုရော၊ အာဟာရများရော သူ့တာနှင့်သူ၊ သူ့နေရာသူ ကွက်စောင့်နေရာယူလျက် ပါဝင်ပတ်သက်ကြရသည် ချည်းသာ။

သို့ကြောင့် လူတစ်ဦးတစ်ဦး၏ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုတစ်ခု ပြုကျင့်လေတိုင်း ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ ထိုလေးမျိုးတို့ အလိုကျ ထို လူသားက လိုက်နာရစေ၍၊ ကံကောင်းများ ထွန်းကားစဉ်က လူသားများ ကိုယ်နေ စိတ်ထားများလည်း ကောင်းကြ၏။

ဥတုလည်း မျှတကြ၏။ အာဟာရများလည်း နူးညံ့ပျော့ပျောင်းကြ၏။

ကံပူများ ထိုးဝင်လာချိန်တွင်ကား ကိုယ်ထားမငြိမ်၊ စိတ်ကုန်မြေမရ၊ ဥတုကလည်း အပူထများ၊ အာဟာရများလည်း အကြမ်းစား များချည်းသာ။

တစ်ဖန် ကံအရေး သွေးကလည်း ထောက်ခံချက်လုပ်ပေးသေး။ သွေးသည် ဉာဉ်၊ စရိုက်၊ ဝါသနာတို့နှင့် မကင်းရကား ကံဝင်ဉာဉ်များ တစ်စခန်း ထလိုလျှင်လည်း သွေးအားကို မှီကြရ၏။ ကံဖွင့်စရိုက်များ အစွမ်းပြလိုလျှင်လည်း သွေးကိုပင် ဆရာတင်ကြရ၏။ ကံလိုက်ဝါသနာများ စခန်းချလိုပြန်လျှင်လည်း ယင်းသွေးအား မပါမဖြစ်။

သည်မျှအရေးပါသောသွေးသည် ကလေးတို့ရှိတည်သွေးနေရာ၌ အတိတ်ပါ ဝါသနာအရ စခန်းချအဖြစ်ဖြင့် ဇ၊ ပြခြင်း၊ မူရာလုပ်ပြခြင်းမျှသာ။

တစ်ဖန် ကာလသားတို့ရှိ တက်သွေးနေရာ၌ကား အစွမ်းပြ အဖြစ်ထိ အရာဝင်၍ ရာဂကြီးသူက ရာဂကျင့် အစွမ်းကုန် ကျင့်ပြတော့မည်။ ဒေါသအားကြီးသူ၊ မောဟအားကြီးသူများကလည်း ယင်းတို့၏ အစွမ်းသတ္တိ ထိထိမိမိကြီး လှည့်ပြကြတော့မည်။

ထိုမှအပြန် သဒ္ဓါကြီးသူ၊ ပညာကြီးသူ၊ အတွေးအခေါ်

သန်သူ၊ စရိုက်ကောင်းသမား တို့မှာမူကား မုဆိုး တံငါတို့ နေကြ ရာအကြား ဘုရားစကား တရားစကား သွားမပြောရဲသူများပမာ၊ အံ့ပုန်းဝှက် ချက်ကောင်း အကွက်မိမှသာ။

ကာမအကျင့် အဓိကလမ်းဖွင့်ထားသော ရွာနေအိမ်တို့ အလယ် ဘုရားရှိခိုး ကျယ်ကျယ်မဆိုဝံ့။ ဓမ္မအကျင့် အမြဲ လမ်းဖွင့်ထားသော ဘုရားကျောင်းကန်အကြား အမူးသမားများ အထင်အရှား မသွားရဲ။

တစ်ဖန် ကံဝန်ပိသဖြင့် မချီတရိ ဖြစ်နေကြသော လူကြီး ပိုင်းတို့ရှိ ကျသွေးနေရာ၌ကား တစ်စခန်းထမျှ အရာဝင်တော့ သဖြင့် ပြုခဲ့ပြီးသော စရိုက်အစဉ် ဉာဉ်အဖြစ် ဝင်နေချေရာ . . . အချို့လည်း ကလေးလူငယ်တို့၏အတွဲ ကဲပုံကြည့် ပြီးစိံ ပြီးစိံ။ အချို့လည်း တာဝန်လွှဲအပ်ပြီး သားသမက်တို့ လုပ်ပုံကြည့် မြှီစိံစိံ။ အချို့လည်း ဘေးမဲ့အထားခံရရှာသဖြင့် မြေးငယ်လေးများ နှင့်ရော တသောသောရှိ။

ကိလေသာနှင့် စိတ်တို့၏ အကြိုက် ရုပ်မလိုက်နိုင် တော့၍ ဉာဉ်သိမျှဖြင့် ရပ်ကြည့်နေရခြင်း။ သို့ကြောင့်လျှင် သွေးသည် အသက်၊ အသက်သည်သွေး ဆိုထားရာ သွေးအား ဖြင့် ကံတရား စကားပြောလေ့ရှိကြသည်။ သွေးအားဖြင့်ပင် စိတ်အလို ကိုယ်ပွဲထုတ် သရုပ်ပြလေ့ရှိကြသည်။ ထိုသွေးများ ရပ်ဆိုင်းသောနေ့ ကံကုန်သောနေ့တည်း။ ကံနှင့်စိတ် အလုပ်

ရပ်နားကာလ သွေးများလည်း အင်အားမပြသော ကာလတည်း။ သွေးနောက်ဆွယ် အရွယ်ကလည်း ပါပြန်ချေသေး။ လူတို့၏ ယနေ့လက်ရှိအရွယ်ကို တိုင်းထွာရာ၌ မွေးစမှ အသက် ၂၅-နှစ်အတွင်းကား အရွယ်တစ်မျိုး။ တစ်ဖန် ၂၅-နှစ်မှအထက် အသက် ၅၀-အထိကား အရွယ်တစ်မျိုး။ တစ်ဖန် အသက် ၅၀-မှအထက် မသေမချင်းကား အရွယ်တစ်မျိုး။ အရွယ်ပုံမျိုး အချိုး သုံးမျိုးတွေ့ကြရပါမည်။ ဤသည်မှာ ယေဘုယျ တိုင်းထွာချက် ဖြစ်ပါသည်။

အရွယ်မျိုးပြောင်းသော်မှ အချိုးမပြောင်းသေးသော ဖိုးကလေးကြီး၊ ဖွားရွှေသွေးလေးများလည်း မြို့ကြီး၊ ပြကြီးများ၌ တွေ့ရတတ်ပါသေးသည်။

ထိုစဉ် တက်သွေး၊ တန့်သွေး၊ တဲသွေး(တည်းသွေး)တို့ အလိုက် တက်လူ၊ တန့်လူ၊ တဲလူများအဖြစ် အရွယ်ပုံစံပြောင်း လဲကြရရာ မွေးကင်းစမှ အပျိုဘော် လူပျိုဘော် မဝင်သေးမီကို ပလပ်၍ အပျိုရွယ်၊ လူပျိုအရွယ်မှသည် အိမ်ထောင်ကျပြီးစ ကာလရှိ တက်လူများကား . . .

ကိုယ်လုံးပြည့်သွေးတို့၏ စိုပြည်နှုန်းလိုက်၍ တစ်ကိုယ် လုံး စိုပြည်လန်းဆန်းသောအသွင်ကို ဆောင်နေ၏။ နှလုံးပြည့် သွေးတို့၏ ခိုအိပ်နှုန်းလိုက်၍ စိတ်အလိုက်လည်း တက်ကြွ အသွင်ဆောင်နေ၏။ အရိုးအသားတို့၏နုသော အပြင်အဆင်

လိုက်၍လည်း မူဟန်များလည်း နုပျိုနေကြ၏။

သို့ကြောင့်လျှင် ကာလသမီးလေးဖြစ်က ခုန်ပေါက် ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေလေ့ရှိတတ်သော သမင်မ ပုံဟန်ဟူ၍ စာဆိုရှင်များ တင်စားကြလေတော့၏။ ကာလသားဖြစ်က အားပြည့် မာန်ပြည့်ဖြင့် ထိုးတက်လာသော တက်သစ်စ နေလုလင် ပမာဟူ၍ တင်စားကြရ၏။

ထိုတက်သွေးရှင်များကိုပင် လူလားမြောက်လာကြပြီ၊ ကာလသားဖြစ်လာကြပြီ၊ ကာလသမီး ဖြစ်လာကြပြီဟူ၍ လူဓိပ္ပာယ်အဖွင့်က ဆင့်လာကြပြန်၏။ ဘာကြောင့်။ လူပုံစံထဲ ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်းဆိုသော လူကံများ ဝင်လာကြပြီ ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။ လူရုပ်ထဲ လူလိုအလုပ်များ တစ်မူခွဲ၍ သဲသဲကဲကဲ နွဲ့လာကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ယင်းတို့ကို အနည်းငယ်ဆွယ် အကျယ်ပြရပါမူ လူလား မြောက်လာပြီ ဆိုသောစကားသည် လူနှင့်မခြား တစ်သားတည်း ကျလာသည်ကို ညွှန်း၏။ ထိုစဉ် မွေးကင်းစမှ ဦးနှောက်ခြင်ဆီ မပြည့်မီအတွင်းတုန်းက လူရုပ်သာရှိပြီး လူအလုပ် ဘယ်လိုလုပ် ရမည် မသိကြသေး။ ထိုနှင့်တစ်ဆက်တည်း ဘာဆိုရှက်ရမည်၊ ဘယ်ကိုကြောက်ရမည် စသည်များလည်း မခွဲခြားတတ်ကြသေး။ သို့ကြောင့် ထိုကလေးအရွယ် လူမမယ်တို့သည် လူ့ဘဝ၏ တည်ကိန်းအဖြစ်သာ ရှိကြသေး၏။ လူအမည်မခံထိုက်ကြသေး။

လူဖြစ်သွေးလည်း မဆင်းကြသေး။

ထိုမှနောက် ခန္ဓာအိမ် တည်ဆောက်မှု အမာခံအပိုင်း၌ အရိုးများလည်း တောင့်ခိုင်လာကြပြီ။ အကြောများလည်း မာတင်းလာကြပြီ။ သွေးများလည်း လည်ပတ်ရှိန် ကောင်းလာပြီ။ ထိုသွေးကြောပင် အသားများ အပိုအမိုစု ဖုသင့်ရာဖု၊ ထစ်သင့် ရာထစ် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ပမာ ဖြစ်လာကြပြီး ဆီကြည်၊ အဆီ၊ ထိုမှနောက် ခြင်ဆီ၊ ဦးနှောက်အထိ အားလုံးအရည်ပြည့်မှ ပိုလျှံ သက်ကျလာတော့ကာ အရည်လှည့်အထိပင် ခရီးဆိုက် လာကြ တော့ပြီ။

တစ်ဖန် စိတ်ကုန္တေထာသို့မူ မွမ်းမံအပိုင်း၌လည်း ပြောင်းလဲလာနေကြပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ပြီးခဲ့သော ဘဝ၏ အကြီးပိုင်း ခံစားမှုအတိုင်းဖြင့် သို့မဟုတ် တည်စိတ်ရှင် ပီပီ ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေး နေသူသည် အတိတ်အတိတ် ဘဝဘဝ၊ အထုံဝါသနာပါအတိုင်း ယခုသော် မျောက်ရှုံးလေးများ ဖြစ်လာ ကြတော့သည်။

တစ်ဖန် ငယ်ငယ်တုန်းက ပြီးခဲ့သောဘဝ အငယ်ပိုင်း ဟန်မူရာအတိုင်းဖြင့် သို့မဟုတ် ရွှင်စိတ်ရှင်ပီပီ မိုးတက်မီးရှို့ မတတ်ဖြစ်နေသူလေး ယခုသော်အတိတ်၏ ဘဝဘဝ၊ ဆက်တိုက်ပါ အထုံဝါသနာများအတိုင်း မလှုပ်မယှက် လူ ငြိမ်သက်ကလေးများ ဖြစ်သွားကြတော့ပြီ။

သို့တိုင် မျောက်လောင်းဖြစ်စေ၊ ဘုရင်လောင်းဖြစ်စေ သည်အရွယ် သည်နယ် ဝင်လာသည်နှင့် အရှက်အကြောက် ဆိုသော လူထုံးနှင့်လူသုံးများ အားထားလာသူများချည်းသာ။ မိဘများ လမ်းကြောင်းပေးစရာပင် မလိုကြတော့ပါ။ ဝန်းကျင် လူသားထု၏ မြင်ဆရာ ကြားဆရာ အဖြစ်ဖြင့် သင်ပြနေသည်ကို လိုက်နာတတ်ကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့်။

ထိုအချိန် ဒင်းကလေးတို့အားလုံး ဘေးအပြုအမူ အတု ယူသောအားဖြင့် သည်အလုပ်၊ အပြောမျိုးဆို လူတောတိုး မရ၊ တိတိပပ သိမိလာကြ၏။ သည်အမူအကျင့်မျိုးသာလိုက် လူတိုင်း နှစ်ခြိုက် ဆိုသည်ကိုလည်း သိမိလာကြ၏။ အသိမိ အရည်လှည့် လာသည် နည်းတူ ဝန်းကျင်တလွှား လူအများ မကြိုက်သော အပြုအမူမျိုးဆို နောက်ဆုတ်၏။ မေးဆော့ အငေါ့သန် ခံရမည် ကို ရှက်တတ်လာသောကြောင့်။

တစ်ဖန် ဝန်းကျင်တလွှား လူအများ လိုလားသော လူ့အကြိုက် မရမက လိုက်နိုက်လာကြ၏။ အကောင်းပြောနှင့် တသောသောဩဘာသံ နာခံချင်လွန်း အားကြီးလာသော ကြောင့်။

သည့်အတူ အများ အဖက်မလုပ်မည်ကို ကြောက်တတ် လာခြင်း၊ အများနှင့် ပေါင်းရမည်ကို ကြိုက်တတ်လာခြင်း စသည် များလည်း ထင်ရှားပီပြင်လာကြပြီ။ လူလားမြောက် လာကြခြင်း

တည်း။ တစ်ဖန် လူရုပ်ထဲ လူအလုပ် ကဲဝင်လာနေပြီ ဆိုသော စကားသည် ကိုယ့်နှင့်စိတ် တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း ပေါင်းစည်းမိလာခြင်းကိုပင် ရည်ညွှန်း၏။

ထိုစဉ် လူရုပ်ကား လူမိဘများ မွေးထုတ်ပေးလိုက် ကတည်းက ပုံစံပေါ်လာပြီ။ သို့သော် စိတ်ကား ငါလူဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူမှန်းသိတတ်လာချိန် လူ့စရိုက် ပုံစံကို လိုက် မည်ဟူ၍ လူကြိုက်နှင့်လူမကြိုက် ခွဲခြား သိမ်းပိုက်လာတတ်ချိန် မျိုးကျမှသာ ဝင်လာ၏။ လူ့အကျင့်နှင့်စိတ် ချိတ်မိလာချိန်တည်း။ ထိုအချိန်မျိုးသည် အပျိုဘော်၊ လူပျိုဘော် ဝင်၍ ရှက်ကြောက် တတ်ချိန် ကာလပင်။

ထိုအချိန်ရှိ ဒင်းကလေးတို့သည် လူကား မဖြစ်ကြသေး။ ယင်းလူကား တလူလူလွင့် တံခွန်ထူ အလံလွင့်နိုင်စွမ်း ရှိလာသော ဒါနဖြင့် တိရစ္ဆာန်ကျင့်ကိုနုတ်၊ သီလဖြင့် တိရစ္ဆာန်ညဉ်ကို ဖြုတ်၍ ဘာဝနာ (အနည်းဆုံး စိတ်စင်ကြယ်ကြောင်း ဘုရားဂုဏ် တရား ဂုဏ်စသော အာရုံကောင်း တစ်ပါးပါး စိတ်စိတ်ချင်း ထိစပ်စွာ ထား ပွားများပေးခြင်း)ဖြင့် မိမိစိတ် လူရိပ်ခိုအဆင့် အကျင့် လုပ်ချိန်ကျမှသာ လူဖြစ်ပါမည်။

ယခုကား လူအလား စိတ်ထားတတ်လာရာ အရှက်ကံ အကြောက်ကံ မြောက်လာနေသဖြင့် လူလားမြောက်ပြီ ဆိုရပါ သည်။ လူ့အရာဝင်အဖြစ် အလားအလာကောင်းများ စုဆောင်း

တတ်လာပြီ ဖြစ်နေကြသဖြင့် လူလားမြောက်ပြီ ဆိုရပါသည်။

တစ်ဖန် ထိုဒင်းကလေးတို့ကိုပင် ကာလသား (ကာလသမီး) ဖြစ်လာပြီ ဆိုပြန်၏။ ဘာကြောင့်။ လက်ရှိကာလကို မှီ၍ အနာဂတ်ကာလဆီ ဝါဒသစ်ဖြင့် ချီတက်နိုင်အား ရှိနေကြသောကြောင့်။ ယင်းကိုလည်း အနည်းငယ်ဆွယ် အကျယ်ပြုရပါမူ ကာလဆိုသောစကားသည် အချိန်ကို ညွှန်းဆိုနေ၏။ ဘာအချိန်လဲ။ ခေတ္တအခိုက်အတန့်မျှသော ခဏငယ်လေးများဖြင့် ပေါင်းစည်းဖွဲ့စပ်ထားသော အချိန်ကာလတည်း။

ခေတ္တ-ခေတ်၊ သို့မဟုတ် ရိပ်ရိပ်ပြေး အချိန်တိုလေးများဖြင့် အစက်ချ၍ ပြောင်းပြေးနေခြင်း၊ ထိုအချိန်ကာလဆိုသော ခေတ်ကို ပြုပြင် ပြောင်းလဲပေးနေကြရာတိုင်းတို့၌ လူတို့သဏ္ဌာန် ရှိ မီးစတစ်ဖက်၊ ရေမှုတ်တစ်ဖက် အရာဝင် သဒ္ဓါပင်းသော သီလအရင်းခံ ကောင်းကျင့်အုပ်စုက တစ်ဖက်၊ သဒ္ဓါကင်းသော တဏှာအရင်းခံ ယုတ်ကျင့်အုပ်စုက တစ်ဖက်။ ထိုနှစ်ဖက်တိုက်ကြက်နှစ်ကောင် တစ်ဖက်စီ ချိုင်းကြား မြှောင်ထားလေ့ရှိသော လူစိတ် တစ်ဝက်၊ တိရစ္ဆာန်စိတ် တစ်ဝက်ကား အဓိကနေရာယူ။

တစ်ဖန် ထိုစိတ်အကြံ ကံမြောက်စေတတ်သော စေတနာကောင်း စေတနာယုတ်များ ဦးဆောင်သော ဝေဒနာသညာမှတစ်ပါး စိတ်မှီ စေတသိက်ပေါင်း ၅၀၊ ကောင်းတာဝန်ခံ

ယုတ်တာဝန်ခံများက အရံနေရာမှာနေ ကူ။

ထို့နောက် ယင်းတို့ အလုပ် ပီပြင် မပီပြင် အညွှန်းတင်ပေးသော ဥတု နှင့် ဥတုမှီ အာဟာရများက အချက်ပြနေရာမှနေ အလံထူ ဆိုတော့ လူတို့ သူတော်ကောင်းအကျင့်နှင့် သူ့စကားမြေမကျ ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ထားသည်အထိ သဒ္ဓါအားကောင်းချိန် ကာလတုန်းက ကိုယ်၊ နှုတ်နှစ်ပါးကိုလည်း သီလဖြင့်စောင့်စည်း ထိန်းကျောင်းထားကြ၏။ စိတ်စွမ်းအားကိုလည်း သမာဓိဖြင့် ထုံမွှမ်းပတ်ဖွဲ့ ပေးထားနိုင်ကြ၏။ အတိတ်အစွဲ အမည်းအညစ်များကိုလည်း ပညာဖြင့် ခုတ်၍ နုတ်ပယ်ပစ်နိုင်ကြ၏။

သို့ကြောင့် ထိုစဉ်က လူသားများ၏ ကိုယ်နှင့်စိတ်များသည် တန်ဆောင်တိုင်လများ၏ ကြည်အေး ဖွေးဖြူနုန်းအလား အေးချမ်းငြိမ်သက် အရောင်တလက်လက် ထွက်နေကြတော့ရာ နေ့ခင်းကြောင်တောင်သွား ခရီးသည်များပမာ မတိုက်မိ မခိုက်မိကြပါ။

ထိုလူသားများ သွားလာရာ ခရီးတစ်ပိုင် အတွင်း၌ကား အအေးဆုံးသော ဆောင်းတွင်းကာလ မြူနုန်းများ တသဲသဲကျချိန်၏ အောက်၌ရှိသော သက်ရှိသက်မဲ့၊ လူနှင့် ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင်များ အသည်းကြား(အတွင်းထား)အထိ အေး၍ ထိုမြင်ကွင်း မြင်တွေ့သူတိုင်း နှလုံးနှင့်သွေး အေးချမ်းကြရသည်ပမာ။ ထို မြေခင်း နင်းမိသူတိုင်းလည်း ခိုက်ခိုက်တုန် အံ့ကြွတက်

လာကြသည်ပမာ။ စိတ်အေးသလောက် ကံအေး၊ တစ်ဖန် ကံအေး သလောက် ဥတုရော အာဟာရများကပါ အေးလာကြပြီး မြေဆီလည်းတက် အရသတ္တိ၌ ဩဇာလည်း သက်လာကြပါသည်။

သို့ကြောင့် အချိန်၏အရှိန်သည်လည်း အေးရှိန်များကသာ လွှမ်းမိုးနေတော့ပြီး ခေတ်၏ အခိုက်အတန့်လေးများလည်း အအေးဖြင့် အစက်ချ အငြိမ်းချည်း ပြနေပါသည်။ ထိုခေတ်ကား လူဉာဉ်၊ လူစရိုက်၊ လူဝါသနာများ အလိုက်သန်သော သဒ္ဓါ၊ ပညာများဘက်က အသာစီး ရနေကြသောခေတ်တည်း။

တစ်ဖန် အခံလိုက် အတိုက်ပြိုင်၊ အတိုက်ထန် အခံလှဆိုသော ပြိုင်ဘက်တို့၏ဓမ္မတာအတိုင်း ယင်းစိတ်ကောင်း (ကံကောင်း)လေးများကို ယင်းတို့အနိုင်ရ၍ စိတ်ချလက်ချ။ ကံမထချိန်ဝယ် တဏှာဦးဆောင်သော အတိုက်အခံတို့ဘက်က ကြိုက်အာရုံဖြင့် တိုက်ဆွဲ ဆွဲယူကာ စိတ်ကိုညှို့ခြင်း၊ စိတ်ကို အသိမှား ကံမှားများ ဖြစ်လာအောင် သညာပေး စည်းရုံးခြင်းများဖြင့်လည်း သူ့အလိုပါရန် ဖြားယောင်း၏။

သည်မျှမကသေး။ နေရှိန်ကဲ့သို့သော ရိပ်ရိပ်ပြေး အာရုံပုံငွေလေးများကို ကြီးမားသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုအသွင် ပေါက်လာအောင် ချဲ့ကားရာသို့ စိတ်ကလေးအား ခေါ်ဆောင်၍

တစ်စိတ်တစ်အိတ်အရာ မြင်စေ၏။ အချဲ့ကြား ကားကျယ်လာ သော ထိုအငွေသက်ငယ်လေးများ၏အရိပ်ဆန် ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ကိုပင် “ဟော ဒါက သိကြား၊ ဟော ဒါကတော့နဂါး”ဟူ၍ အသိပေးပြန်၏။

သည်လောက်နှင့် လည်း မနားသေး။ တဏှာသည် မိမိ အား အဆက်ဖြတ်သွားသော ထိုစိတ်ကလေးကို ဓာတ်ချင်းတည့် ရာမှ ရိပျက် ပျက်နေသော ထိုအာရုံ ပုံရိပ် အပိုင်းအစ အငွေ့ကျ လေးများကို လက်ညှိုးထိုး၍ “ဒါ အကောင်း”ဆိုပြန်၏။ ထို အကောင်းသည် ကြိုက်စရာကောင်းသော အကောင်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အကောင်းစား စားခြင်း ဖြင့် မိမိ၌ ခွန်အား သတ္တိများ မည်သို့မည်ပုံအထိ ပြည့်ရှိလာမည် ဟူ၍လည်းကောင်း စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ပြန်၏။

တစ်ဖန် ဓာတ်ချင်းဆောင့်သဖြင့် အောင့်ပျက် ပျက်လာ သည်များကို လက်ညှိုးထိုး၍လည်း “ဒါဆို အဆိုး၊ မုန်းစရာအမျိုး” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အဆိုးစားခြင်းဖြင့် ဆိုးဝါးလာမည့် အန္တရာယ် မိမိ၌ မည်သို့ မည်ပုံအထိ ပိုးလွယ်ထားရမည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တဏှာ မကြိုက်သော အရာနှင့်တိုးက တဏှာ သည် အဆိုးဟူ၍ စိတ်ကလေးအား သွေးထိုးပေးပြန်၏။

ကြာသော် နားယောင်လာပြီ။ ထိုစိတ် သတိထားနည်း နည်းသလောက် အရှိနှင့်မရှိ တိတိပပ မကွဲချင်တော့။ အရိပ်

ထိုးသော အခိုးအငွေ့ကိုပင် အတွေ့ထင်လာတော့၏။ ထို့နောက် ဉာဉ်၊ စရိုက်သွေးများ ထောင်းထောင်းထ ချောင်းတမျှ စီးဆင်း လာကြပြီး သွေးလောင်းခံလိုက်ရရာ ထိုစိတ် . . .

မည်မျှဆိုးဝါးနေသောအရာ ဖြစ်ပါစေ အကြိုက်ဝင်နေ သမျှ အကောင်းအဖြစ် မြင်လာတော့၏။ မည်မျှ ရွံ့မုန်းစရာ ဖြစ်နေပါစေ အခင်ဝင်နေ သမျှ ချစ်စရာအသွင် မြင်လာတော့ ၏။ မည်မျှ ခက်ခက်ခဲခဲ ခံစားနေရစေ အစွဲငင်နေသမျှ ချမ်းသာ ၏အသွင် မြင်လာတော့၏။

ဘာကြောင့် . . . အာရုံမျှင် ကွန်ရက်တွင်း ထိုစိတ် ကွင်းပိတ် ပိတ်အသွင်းခံ လိုက်ရသောကြောင့်။

ဆိုပါစို့ . . . ထန်းလျက်ခဲသည် စားစရာ သက်သက်မျှ သာဖြစ်၏။ သူတာဝန်ကား အရသာသတ္တိ ဖြည့်တင်းပေးရန်ကို။ သို့တိုင်လည်း ထန်းလျက်ဆိုသော အတွေးသိ သို့မဟုတ် နားကြား သူ့၌ရှိရဦးမည်၊ အမည်မသိက အရသာ တယ်မရှိ။ ထန်းလျက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကိုလည်း မျက်စိဖြင့် မြင်နေစေရမည်။ မမြင်မိ ကလည်း အရသာ တယ်မရှိ။ ထန်းလျက်နှင့် မိမိလက် သို့မဟုတ် နှုတ်ခမ်းများနှင့် ထိတွေ့ပေးရဦးမည်။ မထိမိ အရသာ တယ်မသိ။ ထန်းလျက်၏အနံ့ကလည်း မိမိနှာဝ အယောင်ပြရဦးမည်။ အနံ့မှ မသိရှိ၊ အရသာ တယ်မမိ။ ထန်းလျက်ကြောင့် မိမိသွားရည်ယို၊ မိမိသွားရည်ကလည်းနှူ၊ မိမိလျှာကလည်း နှူးပေးခြင်းကြောင့်

ထန်းလျက် လည်း ပျက်ရဦးမည်။ အပျက်မရှိ အရသာ တယ်မမိ။

ခြုံလိုက်သော် အာရုံစုံ အကုန်ဝင် တိုက်ခိုက်ခံရမှ မိမိရှိ သွေးများလည်း အတွေးသိ သို့မဟုတ် ကြားသိကြောင့်လှုပ်၊ အမြင်ကြောင့်ရမ်း၊ အနံ့ကြောင့်ကြမ်း၊ အထိတွေ့ကြောင့် လွမ်း၊ နောက်ဆုံးအရသာ သတ္တိငွေ့၏ အဝှေ့ကြောင့် ငန်းဖမ်းခံ အဆင့် အစွမ်းကုန်ဝင့်ရရာ ထို(စရိုက်၊ ဉာဉ်ပါ)သွေးများ ပင်လယ်ရေ အတက်အကျပမာ ကစားခွင့်သာစေသည်။

ထိုအာရုံစုံ ထိုအပုံကြားမှ ထိုစိတ် ဘယ်ကို ထွက်သွား နိုင်တော့မည်နည်း။ အနူဖျက်သဖြင့် ပျက်ရသော လူပျက်သည် တစ်စတစ်စပျက် ကြာတော့မှ အနုပုံထွက်ပါသည်။ အမြူဖျက် သဖြင့် ပျက်ရသော မူပျက်သည်လည်း တစ်စတစ်စပျက် ကြာ တော့မှ အမြူပုံထွက်ပါမည်။

သို့နှင့် စိတ်ငန်းဖမ်း အဆန်းထင်ရာလိုက် ဓမ္မတာဖြင့် ထိုလူသားများ စိတ်ဆန်းသလောက် ကံဆန်းများ အတွင်လုပ်၍ သူထက်ငါ အယုတ်ပြိုင်လာကြတော့၏။ ကံအလုပ် စိတ်အလုပ် ယုတ်သလောက် ဥတုပူ မြေဆီခန်း အစာများလည်း ကြမ်းလာကြ တော့၏။ ဥတုကြမ်း အစာကြမ်း စားရသလောက် ကိုယ်၊ စိတ် နှုတ်ကြမ်း သွေးသုံးများလည်း ကြမ်းလာကြတော့၏။

သွေးသုံး ကြမ်းသလောက်ပင် ထိုလူသားများ သက်တမ်း များပါ တိုလိုက်လာကြတော့ရာ အရပ်အမောင်းများလည်း တစစ

ပုဝင်လာကြသည်။ စိတ်ကောင်းများလည်း တစစ နိမ့်ဆင်းလာကြပြီ။

ထိုအခါ တက်ခေတ် လူသားများ၏ ကိုယ်နေအမူရာများ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ငြိမ်သက်သော ဓလေ့ဖြင့် ပျော်မွေ့အေးဆေးကြပုံကို ဤဆုတ်ခေတ် လူသားများ မလိုက်လိုကြတော့ပါ။ ယင်းအစား ယင်းနှင့် ပြောင်းပြန်။ ဆတ်ကော့လတ်ကော့မျိုး ချိုးပြကြ၏။ ဒါမှ သွက်လက်ချက်ချာသူလေးဟူ၍ ချီးမွမ်းခံရမည်။ မဟုတ်မခံ ဇတ်ဇတ်ကျဲမျိုး ချိုးပြကြ၏။ ဒါမှ ရဲတင်း ပွင့်လင်းသူလေးဟူ၍ ချီးမွမ်းခံရမည်။ လမ်းပေါ်မှာ နေပုံစားပုံမျိုး ချိုးပြကြ၏။ ဒါမှ စီးပွားရှာ ကောင်းသူလေးဘွဲ့ ရတော့သည်။

ဆုတ်ခေတ်တွင်းနေ လူသားများ ခံစားခွင့်ရ အာရုံထားများကား နွေခေါင်ခေါင် တောမီးလောင်နေရာ ကွင်းပြင်ကြီးကြား ဖြတ်သွားသူများ ခံစားရသော အရသာမျိုးများ ချည်းသာ။

ဆိုခဲ့ပြီး ခေတ် နှစ်ခေတ်တို့ကို ယှဉ်ပြရပါဦးမည်။ တက်ခေတ် ထွန်းကားရာတုန်းက ခေတ်ကို လူတန်ပိုင်းရှိ လူကြီးမားသူကြီးများက ဦးဆောင်သည်။ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဖြင့် လမ်းပြ လိုနေသောခေတ်တည်း။ ဆုတ်ခေတ် အပျက်သန်ရာကျလျှင်ကား ခေတ်ကို ဤလူတက်ပိုင်းနေ လူငယ်လူရွယ်များက ဦးဆောင်ကြမည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် လမ်းပြ မလို တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ခေတ်တည်း။

တစ်ဖန် တက်ခေတ်သားများက ငြိမ်သက်အေးဆေးရိုးသားခြင်းကို ဇောင်း(စောင်း)ပေးသည်။ ဆုတ်ခေတ်သားများက လှုပ်ရှားပူပြင်း အဆန်းထွင်ခြင်းကို အားပေးသည်။

ထိုနှင့်အတူ တက်ခေတ်သားများက ကိုယ်ကျင့်ကောင်းမွန်ခြင်းကိုသာ ဂုဏ်ယူလေ့ရှိကြပြီး ဆုတ်ခေတ်သားများမှာမူကား ပစ္စည်းကောင်း အိမ်ကောင်းဖြင့် နေရသည်ကို ဂုဏ်ယူကြမည်။

ထိုသို့သော ဆန့်ကျင်ဘက် ခေတ်နှစ်ခေတ်သည် စိတ်များ ရွေ့ရွေ့ ပြောင်းပြောင်းနည်းကား အတိုင်းပင် ကံရော၊ ဥတုရော၊ အာဟာရများရောလည်း လှုပ်လှုပ်ရွေ့ဖြင့် ရွေ့ရွေ့ ပြောင်းချည်း၊ အပြောင်းအလဲ လုပ်ကြရမည်ဖြစ်ရာ ပမာအားဖြင့် လများ၏ ဝါဆိုနှင့်ပြာသိုသည် အချိန်အားဖြင့် တစ်နာရီတိတိ ကွာခြားကြသည်။

ထိုနှစ်လ တစ်လနှင့် တစ်လ အတိုးအဆုတ် တစ်နာရီ ကွာခြားသွားကြရခြင်းသည် ရုတ်တရက်မဟုတ်ပါ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အတက်အကျ စက္ကန့်နှစ်ဆယ်နှုန်းဖြင့်သာ။ ဆိုပါစို့။ နေ့တာကား အရှည်ဆုံး၊ ညတာကား အတိုဆုံးသော ဝါဆိုတွင် နံနက် ၅း၃၀ နာရီကပင် နေထွက်လာခဲ့ပြီး ညနေ ၆း၃၀ နာရီကျမှ နေဝင်သွားပါသည်။ ထိုမှနေ တစ်နေ့တစ်နေ့ စက္ကန့် ၂၀ နှုန်းကျဖြင့် ထွက်နေ ဝင်နေများ ဆုတ်သွားတော့ရာ ပြာသိုရောက်သည်နှင့် နံနက် ၆း၃၀ နာရီကျမှ နေထွက်ပြီး ညနေ ၅း၃၀ မှာ

ပင် နေဝင်သွားပါတော့သည်။ ဤကား နေ့တာတို အချိန်တို့၏ အဆုတ်ပိုင်းကာလ အပြောင်းအလဲများ။

တစ်ဖန် ထိုပြာသိုလမှပင် တစ်နေ့တစ်နေ့ စက္ကန့် ၂၀ နှုန်းဖြင့် ထွက်နေ ဝင်နေများ နောက်ကျ နွေးကွေးသွားပြန်ရာ ဝါဆိုပြန်ရောက်သည်နှင့် နေနှင့်ညလည်း ပြောင်းပြန် ပြန်ရှည်ထွက်လာပြီး လ နှစ်လတို့လည်း ပြောင်းပြန် ပြန် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သွားပါတော့မည်။ ဤကား နေ့တာရှည်ဆိုသော အချိန်တို့၏ တက်ပိုင်းကာလ အပြောင်းအလဲများ။

သည့်ပမာလျှင် လူသား တို့၏ စိတ်၊ ကံနှင့်တကွသော အရပ်အမောင်း၊ အသက်၊ အမူအရာ စသည်တို့၏ အတိုးအဆုတ်များသည်လည်း ရွေ့ရွေ့မျှဖြင့် မသိမသာချိုး ချိုးယူနေကြရာ ယနေ့ စိတ်ပူ ကံပူတို့ အရှိန်တောက်သလောက် ဥတုခိုး အပူခိုးများ ထန်မောက်နေရာအကြားမှ လူလားမြောက် လာကြရသူများ၏ ကိုယ်နေစိတ်ထား လုပ်ပုံကိုင်ပုံများကို . . .

တဲလူ (လူဘဝ တဲတဲလေးမျှ ကျန်သောလူ) ပိုင်းရှိ လူကြီးများ လိုက်မမီနိုင်ကြပါ။ တစ်ဖန် တန်လူ (သွေးတန်သဖြင့် စိတ်ရော ကံပါ တန်နေသောလူ)ပိုင်းရှိ လူကြီးများလည်း မမီကြပါ။ ယနေ့၏ ခေတ်အချိုး ဥတုခိုး အာဟာရခိုးများ၏ဒဏ် ခံနိုင်ရည်ပြည့် မရှိကြတော့သောကြောင့်။ တစ်ဖန်လည်း လူမမယ် (လူ့နယ် မယ်မယ်ရရ ဘာမှ အစွမ်းမပြရသေးသော ကလေး

အရွယ်)လေးများလည်း ခေတ်ကို အလံထိုး၍ ချိုးပြထားသော ယနေ့ကို မကြိုဆိုနိုင်ကြသေးပါ။ ဥတုခိုး အာဟာရခိုးများ ပြည့်ဖြိုးစွာ ခန္ဓာတွင်း မသွင်းရသေးခြင်းကြောင့်။

သို့ကြောင့် ကာလသား အမည်အတွက် အထက်ပိုင်း နှစ်ပိုင်းကိုလည်း ပလပ်လိုက်ပါ။ အောက်ပိုင်းအဆင့်ဝနေ ကလေးငယ်များကိုလည်း ပယ်ထားပါ။ ယင်းတို့အကြားရှိ ကာလကို ကာမဖြင့် ကြိုဆို၊ ကာမဖြင့်ပင်ဖြို၍ လိုသလို ကစား ပေးနိုင်သော အရွယ်ရောက်ကလေးများကိုသာ ကာလသား ဆိုသော ထိုအမည် ပေးရပါတော့မည်။

အသစ်နှင့်အဟောင်း စနစ်ပြောင်းပစ်မည့် မင်းလောင်း ကလေးများ၊ ဤဆုတ်ခေတ်၏ အပူပိုင်းရောက် လူငယ် လူရွယ် များသည် ကာလသားကား ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာကြမည်။ လူလား မြောက်ဖို့ကား တော်တော်ခဲယဉ်း သွားပေလိမ့်မယ်။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုသော စရိုက်ဟောင်း ပေါင်းမြက်ထလာသောကြောင့် ပင်။ တက်လူလေးတို့အကြောင်း သည်လောက်ဆို လမ်းကြောင်း ပေါ်လာပြီ။

ထိုမှဆက် အသက် ၃၀ မှ ၅၀ တွင်းသို့ ချဉ်းနင်းမိသွား ပါသော် ထိုလူသားများ ကာလသားဘဝ ကာလ အစားခံကြရင်း က အိမ်ထောင်သည်ဘဝ စသည်သို့ တိုးဝင်သွားကြပြန်ရာ . . .

ဥတုကလည်း မွေးဖွားခဲ့စဉ်ကရှိသော ဥတုမျိုးနှင့်

တစ်မျိုးကွဲလာနေခြင်း၊ ကံစိတ်များကလည်း အတွေ့အကြုံ လိုက်၍ စရိုက်ကွဲ မူကွဲ ခွဲထွက်လာနေခြင်း၊ သွေးလေများ ကလည်း စားသလောက် အားမဖြစ်၊ အပျက်ကြား နစ်ဝင်သွား တော့ခြင်း၊ အရွယ်၏ပုံဟန်များကလည်း လောကဓံအမျိုးမျိုး အချိုးခံထားရသဖြင့် ညှိုးနေခြင်း . . .

ထိုအကြောင်းခံများကြောင့် နေမွန်းတည့်ချိန်၏ ရှေ့ နောက်ရှိ နံနက် ၁၁-နာရီ၊ နေ့လည် ၁-နာရီအတွင်း နွေလယ် ခေါင် နေပြင်းထိုးခံရကာ သဲကန္တာရ ခရီးရှည်ကြီးကြား သွားလာ နေရသော ခရီးသည်ပမာ ဘာမဆို လုပ်နေကြမို့ လုပ်ရပါသည် ဖြင့် တန့်သွားကြပြီ။ သူ့ခေတ်တုန်းက သူထွင် သူပင်လျှင် စံချိန် တင်ခဲ့ဖူးသော စနစ်ကိုပင် လိုက်မမီတော့ပြီ။

သွေးပေါင် လေပေါင်များလည်း ကျစ ပြုနေကြပြီ။ ကံရည်၊ ဉာဏ်ရည်များလည်း သွက်သွက်မလည်ကြတော့ပါ။ စရိုက်ထန် မာန်ဝင်ခဲ့သည်မှ စရိုက်မှန် ကံအစီရင်ခံခြင်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားပြီ။ မလိုင်နုတ်ထားသည်ဆိုသော နို့ဆီမျိုးကဲ့သို့။ ကာမသို့ သက်ဝင်စေသော ကံအစီအမံ ခံယူမိသဖြင့်သာ ကံပစ် ချရာ လူလာဖြစ်ရပြီး လူဖြစ်သဖြင့် လူ့စနစ်လိုက်နေရခြင်းမျှသာ။

တစ်ဖန် ထိုမှဆက် အသက် ၅၀ ကျော်မှ မသေမီအထိ သွားမိကြပါသော် ထိုလူသားများ တန့်အရွယ် အမျိုးမျိုးတို့ အနွယ်ခံကြရပြန်ရာ သွေးခန်း သားခန်း အတွင်းနေ လေနှင့်အပူ

များ သောင်းကျန်း ခံနေကြရပြီ။ အရိုးခြောက် အကြောလိမ် အကြည်ဓာတ်များကပါ မှိန်ကျလာနေပြီ။ သို့ကြောင့် ကံမလွန် ဉာဏ်မလွန် လူညွန့်တုံးသွားတော့ရာ လူ့အရာ မဝင်နိုင်ကြပြီ။ လူ့ဘဝထဲ တဲတဲလေးမျှ ကျန်သောကြောင့် တဲလူ အပိုင်းတည်း။ လူ့ဘဝ ကာမနှင့်ဘဝ ရပိုင်ခွင့်ဆုံး လူညွန့်တုံး ဆိုသော တုံးလူ အပိုင်းတည်း။

ထိုအပိုင်းရှိ လူသားတို့ ပုံဟန်များသည် အတိုက်အခံ လုပ်၍ ခန္ဓာအား ကြီးထွားပေးကြရာ အတွင်းဓာတ် လေးပါး တို့တွင် အတိုက်ဓာတ်များ ဖြစ်ကြလေသော လေနှင့်မီး (အမှတ် ဓာတ် အခိုးဓာတ်)များက လွှမ်းမိုးလာကြပြီး အခံဓာတ်များ ဖြစ်ကြလေသော ရေနှင့်မြေ (အမာခံဓာတ်၊ မွမ်းမံဓာတ်)များက တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ပေးနေချိန်များနှင့် ပက်ပင်းတိုး လူသားများ ဖြစ်နေကြခြင်းကြောင့်။ သွေးခန်းခြင်း၊ အသားလျော့ ခြင်း၊ အရေခြောက်ခြင်း များနှင့်အတူ အားအင်ကုန်ခန်း ခေါင်းတုန် လည်ယမ်းများ ဖြစ် လာကြမည်။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်များ၏ အကြည်ဓာတ်များလည်း ယုတ်လျော့ လာကြတော့မည်။

သို့ကြောင့် နေပုံ၊ ထိုင်ပုံကြည့် ယိုင်ခွေလှုပ်လှဲ ခပ်ယုယု သာ။ သွားပုံ၊ လာပုံကြည့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မရှိ၊ တုန်ချိတုန်ချိသာ။ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံကြည့် မာမရ သော့မရ လေသံပျော့ပျော့မျှသာ။

လူ့ဘဝထဲ တဲတဲလေးမျှဖြင့် အသက်ရှင်နေသော တဲလူသားများ တည်း။

ထိုအချိန်တွင် ကိုယ်မဝင်သာ စိတ်၌ကား ဉာဉ်ပါနေခြင်းကြောင့် မလုပ်ဘဲ ထိုင်ကြည့်နေရလေ အားမရလေဖြင့် ကလေးတို့ လုပ်ပုံ၊ ကိုင်ပုံများကြည့်၍ ထိုင်ကားရား ထကားရား ဖြစ်နေတတ်သည်။ မိမိဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဓလေ့နှင့် ယနေ့ တွေ့နေမြင်နေရသော ဓလေ့ ထိပ်တိုက် တွေ့မိလေတိုင်း သဘောမတွေ့သောကြောင့် အဖိုး ကြီးတော့ စိတ်တို၊ အဖွား အိုတော့ စကားများ ထုံးစံအတိုင်း အဖိုးအိုက ကလေးများနှင့်တူလျက် ရန်ဖြစ်မည်။ အဖွားအိုက ဘေးမှနေ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ပြောဆိုမည်။

သို့နှင့်ပင် သံလမ်းပေါ် မီးရထားကြီး အတွဲလိုက် အတွဲလိုက် ထွက်ခွာ ပြေးသွားသော်မှ ဘူတာကြီးကား ငုတ်တုတ်ကျန်နေခဲ့တော့သည်ပမာ...။ ယနေ့ခေတ်၏နောက် ထိုအဖိုးထိုအဖွားတို့ နောက်ကျ ကျန်နေရစ်ကြပြီ။ ရုပ်ကား လူအသွင်သို့တိုင် လူ့အရာ မဝင်၊ လူတော သူတောထဲမှ ဖယ်ကြဉ်ခံထားရသူများတည်း။ ထိုအဖိုး ထိုအဖွားများ၌ စဉ်းစားစရာ တစ်ကွက် ကျန်နေချေသေး။

လူတို့၏ခန္ဓာခေါ် ကိုယ်သည်လည်း အစာကျွေး မွေးမြူမှုကြီးထွားခွင့်ရ၏။ သည့်အတူ စိတ်သည်လည်း အစာကျွေး မွေးမြူ

ပေးမှသာ စိတ်ကြီးထွားလာရ၏။ ထိုစဉ် ကိုယ်ခေါ် ရုပ်၏အစာကား ထမင်းအဖျော်စသည် အစားအသောက်များတည်း။ စိတ်ခေါ် နာမ်၏အစာကား သတိတည်း။

ထိုသို့ မွေးမြူရေးလုပ်ကြရရာ ရုပ်ကား နံနက်ပြန် ညပြန် မျှမက ဆိတ်ပါးစပ်ကဲ့သို့ တစ်နေ့ခင်းလုံးလည်း တွေ့သမျှအစာသွင်းချည်းပေးနေကြရာ ထိုရုပ်ကိုယ်ကြီး အချိန်နှင့်ဆက်၍ တရွေ့ရွေ့တက်စေခဲ့ကြ၏။ သည်ကြားထဲ ဥတုကလည်း အေးတစ်ချီ ပူတစ်လှည့်တို့ဖြင့် မြေတောင်မြှောက်ပေးသေး၏။ ကံနှင့် စိတ်များကလည်း အပူလွန်တစ်မျိုး အအေးလွန်တစ်ဖုံ ပြုပြင်ပေးနေကြသေး၏။

စိတ်ကိုကား နံနက်တစ်ချိန် ညတစ်ချိန် ပုံမှန်အဖြစ်ဖြင့် သူ့အစာ သတိကို ရတနာ့ဂုဏ် အာရုံတစ်ခုနှင့် ညှပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ဘာဝနာမူ(ကောင်းစိတ်များ တိုးပွားစေသော အမှု) တစ်ခုနှင့် တွဲဖက်၍သော်လည်းကောင်း ဂရုတစိုက်တိုက်ကျွေးမွေးမြူခဲ့သော အဖိုးများ အဖွားများဖြစ်နေခဲ့သော်...။ ငယ်ငယ်က ချဉ်သော်လည်း ကြီးရင့်၍ မှည့်ဝင်းလာသော အခါ လေးလေးပင် ချိုမွှေးလှသော ပင်မှည့်သရက်သီးကြီးများ ပမာ...။ အသိဉာဏ် ရင့်ကျက် စိတ်မကလက်တော့သောကြောင့် နောက် နှောင်းလေးတို့ အားထားရသည့် တန်ဖိုးကြီးမား အဖိုးကြီးများ ဖြစ်လာနိုင်ကြပါ၏။ သား၊ သမီး၊ မြေး၊ မြစ်လေးများ

လူအလား ဖွားပေးရာ အဖွားကြီးများ ဖြစ်လာနိုင်ကြပါ၏။

သို့မဟုတ်ပါဘဲ ငယ်စဉ်က ရုပ်ကိုသာ အစာသွတ် စိတ်ကိုကား ပေါက်လွှတ်ပဲစား ပစ်ထားခဲ့ကြပါမူ မိမိအောက်ရှိ သား၊ သမီး၊ မြေး၊ မြစ်များ ငရဲကြီးကြရတော့မည်။ အတူနေများလည်း စိတ်ဆင်းရဲကြရတော့မည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်အလို ကိုယ်မလိုက်နိုင်၊ ကိုယ်အထား စိတ်က မဝင်စားဖြင့် ကိုယ်ကြီး စိတ်သေးအဖြစ် ရောက်ရတော့ရာ ဖိုးကလေးကြီးနှင့် ဖွားလုံမလေးတို့ အမည် ထိုက်တန်စွာ ခံရတော့ပါမည်။ အဖိုးကြီး အဖွားကြီးများတည်း။

ဤဆိုခဲ့ပြီးသော လူသည် ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရတို့၏ ပြုပြင်မှုကို ခံယူ၍ လှုပ်ရှားပြနေရသည်။ လူသည် ကံပင်း ဉာဉ်သွေး၊ စရိုက်သွေး၊ ဝါသနာသွေးများကို မှီ၍ သရုပ်ဆောင်ပေးနေရသည်။ လူသည် အရွယ်ကိုမှီ၍လည်း သင်္ခါရတို့၏ သရုပ်ထုတ်ဖော်ပြပေးနေရသည်။

ထိုအကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းတို့ကို ထောက်ဆ၍ လူတစ်ဦး တစ်ဦးစီ၌ ကံကောင်းသူ ကံဆိုးသူ အဖြစ် အမည်ခံကြရပါမည်။ သည့်အတူ စိတ်သဘောထား ကောင်းသူ မကောင်းသူအဖြစ်လည်း အမည်ခံကြရပါဦးမည်။

ထိုမှဆက်၍ ဆန့်ကျင်ဘက်များအဖြစ် သရုပ်ပြကြရရာ အချို့ သက်တမ်းမစေ့မီ သေပေးကြရပြီး၊ အချို့ကား အသက်

လွန်အထိ နေပြသွားဦးမည်။ အချို့အသက်နှင့်အမျှ နာရ ဖျားရ ပြီး၊ အချို့ကား နှာစေး ခေါင်းခဲပင် မဖြစ်တတ်။ အချို့ ကိုယ်နေ ကာယ ချောမောလှပပြီး၊ အချို့ကား အကျည်းတန်ရုပ်ဆိုးကြီး။ အချို့ပစ္စည်းခန ကုံလုံကြွယ်ဝပြီး၊ အချို့ကား စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဘဝမျိုး။ အချို့ အခြွေရံများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်၊ အချို့ကား အထီးကျန် တစ်ကောင်ကြွက်သမား။ အချို့ ပညာရည်ချွန် လူရည်မွန်၊ အချို့ ကား ပညာမဲ့ လူရမ်းကား။ အချို့ အမျိုးကောင်း အမျိုးသန့်၊ အချို့ကား အမျိုးယုတ်ညံ့သူ။ ဤသည်မှာ ကံစိတ်စသည် အကြောင်းခံများက မွေးထုတ်ပေးလိုက်သော လူတန်းစားများ တည်း။

ထိုနှင့်တစ်ဆက်တည်း ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာ ဝင်ယူ သည်များမှာ အရွယ်အစား များ ပုခြင်း၊ ရှည်ခြင်း၊ ပိန်ခြင်း၊ ဝခြင်း၊ စိုပြည်ခြင်း၊ မွဲခြောက်ခြင်း၊ ဖြူခြင်း၊ ညိုခြင်း(မည်းခြင်း)၊ သွက်လက်ခြင်း၊ လေးကန်ခြင်း စသည်များဖြင့်ပင်။

ထိုအထဲ မူလအရင်းခံ ကွဲလွဲသော ဖို၊ မ ဗီဇသတ္တိအရ ကွဲလွဲသော လူမျိုးခြားစသည်များပါ ထည့်ဝင်ပေးလိုက်လျှင် သင်္ခါရလေးပါး(ကံ၊ စိတ်၊ ဥ၊ ဟာ)ပြုပြင်ရေးသမားများနှင့် ဉာဉ်၊ စရိုက်များက ထွင်ပေးလိုက်သော ထွင်လူသားများ၏ ဟန်ကား စံ အဖြစ် ပေါ်လွင်စေရပြီ။

ထိုသင်္ခါရလေးမျိုးတို့တွင် ဥတုနှင့် အာဟာရ နှစ်ပါးကား

အိမ်ရှင်၊ ဩကာသ လောကကြီးပိုင် အလုပ်သမားများတည်း။ ကံနှင့်စိတ် နှစ်ပါးကား ဧည့်သည်၊ သတ္တလောကပိုင် အခစား အလုပ်သမားများတည်း။

ထိုသို့ လူ၌ပြုပြင်ပေးနေသော သင်္ခါရနှစ်တွဲ ဆန့်ကျင် ဘက် အားဖြင့် ကွဲလွဲနေကြရာတွင် ရံတစ်ခါ အိမ်ရှင်လက်စွမ်းပြ လွှတ်လိုက်သောကြောင့် လူများ၌ အရွယ် အသက်နှင့် ကံ စိတ်များ တစ်မျိုး အတိုးအဆုတ် ဖြစ်လာခဲ့ကြရပါသည်။ ရံတစ်ခါ ဧည့်သည်က လက်စွမ်းပြထားခဲ့သောကြောင့် ရေ၊ မြေ၊ တော၊ တောင်မှီ ဥတုနှင့် အာဟာရများ တစ်မျိုး အတိုးအဆုတ် ဖြစ်ကျန် နေရစ်ခဲ့ကြပါသည်။

သို့ကြောင့် တစ်ချိန်နှင့် တစ်ချိန် ကာလ၏ အရှိန်လည်း မတူကြပါ။ ကာလတွင်းဆင်း လူသားများလည်း မတူနိုင်ကြတော့ ပါ။ အားလုံးလည်း သဘောကွဲချည်း ဖြစ်လာကြရပါတော့မည်။ နိယာမတည်း။

ယနေ့သည် ကာလသားလေးများ ပိုင်သောနေ့တည်း။ အရွယ်ရောက်သူလေးများသာ ယနေ့ရှိ ဥတု အာဟာရတို့နှင့် အံ့ကိုက် ထွင်လိုက် လိုက်နိုင်ကြမည်။ ယနေ့၏ ဥတုနှင့် အာဟာရ တို့က မြားပြထားသော အခြေနေကို ယနေ့၏ ခေတ်ပိုင် ကာလသားလေးများရှိ ကံနှင့်စိတ်များကသာ အထာကောက် တတ်ကြတော့မည်။

ယနေ့၏ ယနေ့ကို ယမန်နေ့မွေး၊ တန့်လူ တဲလူများ လည်း တစ်ရက်နောက်ကျနှုန်းအရ မမှီနိုင်ကြတော့ပါ။ နက်ဖြန် မွေး တော့လူ ခေါ် လူမမယ်လေးများလည်း တစ်ရက်လိုနှုန်းအရ မမှီနိုင်ကြသေးပါ။

ယနေ့၏ ယနေ့လူသားများသည်သာ ဥတုနှင့် အာဟာရ ခိုးတို့ လှုပ်နှိုးသောအတိုင်းလည်း ကိုယ်လှုပ်၊ နှုတ်ဖွင့် ကျင့်ခွင့်သာ ကြ၏။ ဥတုနှင့် အာဟာရစွမ်းများ ကမ်းလှမ်းသောအတိုင်း လည်း ကံနှင့် စိတ်တို့ ချိတ်ခွင့်သာကြ၏။

ထိုစဉ် ဧည့်သည် ကံ၊ စိတ်တို့၏ အကောင်းအဆိုး လိုက်၍ ဥတုနှင့် အာဟာရများ အနုအကြမ်းဖြစ်။ တစ်ဖန် အိမ်ရှင် ဥတု၊ အာဟာရတို့၏ အကြမ်း၊ အနုလိုက်၍ ကံနှင့် စိတ်များ ကြမ်းသွားပြီ နုလာပြီဖြစ်။ ဤအတိုင်းပင် သင်္ခါရစက်ကြီး ပတ်လည်လှည့်လျက် က လူအား ဖျက်ဆီးပစ်ကြ၊ ပြုပြင်ပေးကြ၊ ပြုလုပ်ကြမည်ဖြစ်ရာ အလိမ့်ကြားဝင်လူသား မည်သို့လျှင် အတည်ထားနိုင်ပါမည်နည်း။ အချိန်နှင့်ဆက်၍ အတိုး၊ အဆုတ်၊ အယုတ်၊ အမြတ် ပတ်နေမည်သာ။

ဤမျှ အခြေပျိုးနေသည်မှာ ကာလပေါ် စဉ်းစားစရာ လေးများအကြောင်း တစေ့တစောင်း မီးမောင်း ထိုးပြချင်လွန်း၍ သာ။ ယနေ့၏ ယနေ့သည် ကာလသားသမီးလေးများ၏ နေ့များ တည်း။

သို့ကြောင့် ယင်းကာလသားသမီးလေးများသည် ယနေ့နှင့် လိုက်ဖက်သော ခေတ်သင်္ကေတများကိုလည်း ဓလေ့ထုံးစံ၏ မူအဖြစ် ထွင်ပေးထားခဲ့ကြပါမည်။ ယနေ့၏ ဥတုနှင့် အာဟာရတို့က ညွှန်းဆိုနေသော အပူအအေး အချက်ပြ ကိုယ်၊ နှုတ်အမူအရာ၊ သရုပ်များကိုလည်း ဓလေ့ထုံးစံ၏မူအဖြစ် ထွင်ပေးထားခဲ့ကြပါမည်။ ယနေ့၏ လူသားလက်ကိုင် ကံ၊ စိတ်တို့၏ တည်နေပုံများကိုလည်း ယနေ့ခေတ်၏ ဓလေ့ထုံးစံအဖြစ် ကျန်ရစ်အောင် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများဖြင့် သက်သေထားခဲ့ကြပါမည်။

ကာလသား . . . ယနေ့အချိန်၏ ဝါးမျို စားသုံးစရာ သားကောင်လေးများတည်း။

ကာလသား . . . ယနေ့အချိန်ကို ပီပြင်စွာ သရုပ်ဆောင်ပြကြမည့် သားကောင်းလေးများတည်း။

ကာလသား . . . ယနေ့၏ ခေတ်တစ်ခု စနစ်တစ်ခုကို တီထွင်ဆန်းသစ်ပြကြမည့် သားလောင်းလေးများတည်း။

အလုပ်သုံးမျိုး တာဝန်သုံးခုဖြင့် ပွဲဝင်လာကြသော ထိုကာလသား(သမီး)လေးများသည် ပစ္စည်းရှိသူ၊ ဂုဏ်ရှိသူ လူငယ်လူရွယ်လေးများက လက်ရှိစနစ် အားမရတိုင်း မိမိဉာဏ်ရှိရှိသလောက် ထွင်ကြည့်ကြ၏။ ကိုယ်တိုင်ကြည့် အားရသော် အများရှေ့ ချပြခြင်းအားဖြင့် ကြွားဝါကြရာ ပစ္စည်းမဲ့ ဂုဏ်မဲ့များ

ကလည်း အားကျမခံ လိုက်တုကြပြန်ပါ၏။

အချို့အလှူရှိပြီး ဖြစ်လျက်က အလှပိုသထက်ပို ထွက်လာရန် ထွင်ပြကြ၏။ အချို့ချောမွေ့ပြီး ဖြစ်လျက်က ချောသထက်ချော ညက်လာရန် ထွင်ပြကြ၏။

သမရိုးကျရှေ့မှ ကိုးရိုးကားရားသည် အများမျက်စိ၌ ကန့်လန့်တိုး တိုး၍ ထိုးဆောင့်ဝင်လာမြဲဖြစ်ရာ ထိုထွင်ပြများလည်း အများမျက်စိဝယ် ကန့်လန့်ပင် ကိုယ်ထင်ပြတော့၏။ ထိုအခါ ခံစားနေကျ တုတ်ခြစ် ဝေဒနာထက် ရုတ်တရက်ကျ ဓားထိဝေဒနာက မျက်ကနဲ ဖြစ်သွားချေရာ ကာလသားသမီး နောက်လိုက်လေးများက အရှိုက်ထိ အစွဲငြိသွားကြပြီ။

အရွယ်လွန် ရှေ့နေကြီးများက မျက်မုန်းကျိုး မျက်ရိုး ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်ကြပြီ။ ထိုနှစ်ခုတို့၏ ဆန်ကျင်ဘက်အကြားတွင် တက်လူကာလသားလေးများ၏ နောက်ဝယ် ထောက်ခံမည်၊ လက်ဆက်ယူမည်၊ အလေးနက်ထားမည်ဆိုသော နောက်လိုက်များကား တစ်သိုက်ပြီးတစ်သိုက် မွေးဖွားလျက် လိုက်လာကြမည် ဖြစ်ပြီး တန့်လူ၊ တဲလူကြီးများ၏ ရှေ့မှနေ ဆန့်ကျင်သည်၊ ပစ်ပယ်သည်၊ ကလေးကလား အဖြစ်ထားသည် ဆိုသူများက ဟောတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် အမှည့် ကြွေ ကြွေ၊ သချိုင်းတံခါးပေါက် တံခါး ခေါက်ခေါက်ပြီး အသေအဖြစ် ဝင်သွားကြတော့ရာ ကြာလေ လူနည်းစုဖြစ်လေ၊ ကြာလေ

အရေးနိမ့်လေ ဖြစ်ကြရတော့မည်။

သို့ကြောင့် ဤ၌ စဉ်းစားစရာလေးများအဖြစ် ကာလပေါ်လေးများကိုသာ ထုဆစ်ကြည့်တော့မည်။ ကာလသား(သမီး) အရွယ်ရောက်ပြီ ဆိုကတည်းက ကာလကို မွေးမည့် ကာမသွေးများ တဖွေးဖွေး အပြေးဆင်းလာနေသူများပင်။ ကာလက မွေးသည့် ကာမသွေးများ တနွေးနွေး အပြေးဆင်းလာနေသူများပင်။

ထိုကာမသည် ကိုယ်လိုလားသူအား ကိုယ်ကြိုက်သော ပစ္စည်းများ ပေးကမ်း စွန့်ကြဲလျက်က သူတစ်ဖက် စားစေလိုသောက်စေလိုသော စေတနာ၊ သူတစ်ဖက် နှစ်သက်စေလိုကြည်နူးစေလိုသော စေတနာ၊ သူတစ်ဖက် ကောင်းကျိုး သက်ရောက်စေလိုသော စေတနာ ထား၍က ထဖြစ်လာသော ကာမ။ ကိုယ့်အကြောင်းပြု၍ သူ့အကျိုး ရှေးရှုလိုက်ခြင်းများ။

ထိုကာမသည် ထိုသူတစ်ဖက်၌ရှိသော ကိုယ်ကျင့်သီလ၊ ထိုသူတစ်ဖက် ထားရှိသော မေတ္တာ၊ ထိုသူတစ်ဖက် အားပေးသော တုန့်ပြန်ခြင်းတို့ကို မြေခံလယ်အဖြစ် အကြောင်းခံထား၍ မိမိစေတနာကို မျိုးစေ့အရာထား၊ မိမိ ဘဝတစ်ပါးရောက်ချိန် အကျိုးပေးအဖြစ် ခံစားလိုသောဆန္ဒမှ ထဖြစ်လာသော ကာမ၊ သူ့အကြောင်းပြု ကိုယ့်ကျိုး ရှေးရှုလိုက်ခြင်းများ။

ယင်းကို ကာမာဝစရကုသိုလ် အမည်တွင်စေ၏။ ကာမ

-သူလိုကိုယ်လို လို၊ နှစ်လိုဖြင့်၊ ဝစရ-ကျင်လည် ကျက်စားခွင့်ရ စေခြင်း၊ ကာမာ ဝစရကုသိုလ် - အပြစ်မတိုး ကောင်းကျိုးတိုးဖြင့် သူ့အကျိုး ကိုယ်ဖြည့်စွမ်း၊ ကိုယ့်အကျိုး သူဖြည့်စွမ်း တစ်လမ်းထဲ နှစ်ဦးတွဲ လှမ်းသွား သွားခွင့်ရခြင်း။

သို့ကြောင့် ကာလနှင့်ယှဉ်၍ ကာမသွေး အပြေးဆင်း လာသူ ဒင်းကလေးများသည် အလိုကြမ်း လမ်းအဖြစ်ထား၍ ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ အမြဲလက်ကမ်းနေလေ့ရှိကြရာ အလိုဆန်း တန်းအဖြစ်ထား၍ လိုသူကို အလိုတူဖြင့် အမြဲလမ်းဖွင့်ထားလေ့ ရှိကြရာ ရံတစ်ခါ ကာလသားလေးများရှေ့သို့ ကာလသမီးက ဖြတ်သန်းသွားလာပြ၏။ ရံတစ်ခါ ကာလသမီးလေးများရှေ့သို့ ကာလသားက ဖြတ်သန်းသွားလာပြ၏။

ထိုသို့ပြရာတိုင်း၌ပင် မိမိကိုယ်ကို အသစ်လွင်ဆုံး အလှပဆုံးသော ဝတ်စားတန်ဆာ ဒွါဒရာများဖြင့်လည်း ဆင်ယင်ပြကြ၏။ အမွှေးဆုံး အကြိုက်ဆုံးသော နံ့သာအမျိုးမျိုး ဖြင့်လည်း လိမ်းခြယ်ပြကြ၏။ အလှပဆုံး အကျော့ရှင်းဆုံးသော ကိုယ်အနေဟန်ထားများဖြင့်လည်း သွားလာလှုပ်ရှားပြကြ၏။ အချို့လွင်ဆုံး အသာယာဆုံးသော အသံလွှတ် အသံထားများဖြင့် လည်း ပြောဆိုပြကြ၏။ အနူးညံ့ဆုံး အသိမ်မွေ့ဆုံးသော ကိုယ်ဝင် အတွေ့ကောင်းများဖြင့်လည်း ဆက်ဆံပြကြ၏။

ဤ၌ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာရသည်မှာ တစ်ဖက်နှင့်

တစ်ဖက် တွေ့ဆုံကြရာတိုင်း၌ပင် ကိုယ့်တစ်ဖက်၌လည်း မီးစနှင့် ရေမှုတ် တစ်ဖက်စီပမာ၊ အာရုံလွှတ်နှင့်အာရုံခံ နှစ်မျိုး၊ သူ တစ်ဖက်၌လည်း မီးစနှင့်ရေမှုတ် တစ်ဖက်စီပမာ အာရုံခံနှင့် အာရုံလွှတ်နှစ်မျိုး။

ထိုသို့ ရှိနေကြရာတွင် ဤမှာဘက် မိမိ၌ ပြင်ဆင်ထားရှိ သော အာရုံလွှတ်ကိရိယာ အဆင်းအနံ့စသည်များကား သူ တစ်ဖက်ရှိ အာရုံခံကိရိယာ မျက်စိ၊ နှာခေါင်း စသည်သို့ ပို့အပ် ရခြင်း၊ တစ်ဖန် သူတစ်ဖက်ရှိ အဆင်းအနံ့စသည်များလည်း မိမိထံရှိ မျက်စိ၊ နှာခေါင်းစသည်များသို့ လာရောက်ပို့အပ်နေခြင်း များပင် ဖြစ်နေကြရာ . . . ကာလပေါ်မိန်းကလေးတို့ ပြင်ဆင် ခြယ်မှုန်းထားသော မိမိ၏ ကိုယ်လုံးပေါ် အလှအပများသည် မိမိအတွက် လေလား၊ သူတစ်ဖက်သားများ မျက်စိ ခံစားစရာ များပဲလား၊ စဉ်းစားစရာပင်။

ကာလပေါ် မိန်းကလေးတို့ ကိုယ်မှ ထွက်ပျံ့လာသော အမွှေးနံ့လေးများကလည်း မိမိအတွက်လေလား၊ သူတစ်ဖက် သားတို့ နှာခေါင်းယားစရာပေပဲလား၊ စဉ်းစားစရာပင်။

ကာလပေါ်မိန်းကလေးတို့၏ ဆွတ်ပျံ့သော အသံ ကြည်နုလေးများ ကလည်း မိမိအတွက်လေလား၊ သူတစ်ဖက် သားတို့ နားအရသာ ခံရန်အတွက်ပေပဲလား၊ စဉ်းစားစရာပင်။ သည့်အတူ မိမိရှိ အာရုံအသီးသီးတို့မှ ထုတ်ယူ ခံစား

အပ်သော အရသာ၊ အတွေ့အထိ၊ စိတ်ကူးယဉ်စရာ စသည်များ ကလည်း မိမိအတွက်လား၊ အများအတွက်လား၊ စဉ်းစားစရာများ ချည်းသာ။

ယနေ့ကာလအပေါ် အမျိုးသမီးတိုင်း မိမိ၌ရှိသော အာရုံငါးဖြာ ကစားစရာများကို ခေတ်အမီဆုံး၊ အလှပဆုံး ခြယ်မှုန်း၍ သူတကာ မြင်သာ၊ ကြားသာရာ သွားလာလှုပ်ရှားပြ နေကြပါသည်။ ယနေ့ကာလပေါ်အမျိုးသားတိုင်းလည်း မိမိ၌ ရှိသော အာရုံငါးဖြာ ကစားစရာများကို ခေတ်အမီဆုံးသော ထုံးနှုန်းများဖြင့် ဆင်ယင်၍ အများမြင်သာရာရှေ့ ဝှေ့ပြနေကြ ပါသည်။

ထိုပြကွင်း၊ ပြကွက်အားလုံး တို့သည်ပင် . . . ထမင်းထုပ် အမျိုးမျိုး ကျောပိုး၍ မီးဘေးဒုက္ခသည်တို့အကြား သွားလာနေ သော ကယ်ဆယ်ရေးသမားများပမာ၊ အကြော်မျိုးစုံ ဗန်းတင် ခေါင်းရွက်၍ ရပ်ကြိုရွာကြား လှည့်လည်သွားနေသော မုန့်သည်မများပမာ၊ သူတကာတို့ အာရုံကုန် အစုံအစီ အခွင့်ရေး ရသလောက် လှည့်၍ မိရာဖမ်း အပန်းဖြေရန်အတွက် ဖြစ်နေကြ ပါသည်။

အကယ်တိတိ ရောင်းသူဝယ်သူ ဈေးတည့်ကြသဖြင့် တစ်ဦးတည်းပိုင် ကာမပိုင် လင်၊ ကာမပိုင် မယား အရာသို့ ကျသွားကြသော်မှ လင်အတွက် မယားအတွက်မျှ အသုံးဝင်သည့်

အာရုံထူး တစ်ခုစ နှစ်ခုစမျှသာ ဖုံးဖိသိုဉ်က ထားတတ်ကြပြီး ကျန်ဗန်းပြအာရုံများကား အပျင်းပြေ ရှုစားလိုသူ အများအား ဝေငှ လျက်ကသာ။

သို့ဆိုသော် အာရုံငါးပါး (ကြည့်လိုသူ၊ ကြားလိုသူတို့ ခံစားရန်) ကြည့်စရာ ရှုစရာများအဖြစ် ကိုယ်ခန္ဓာ၌ တပ်ဆင် လျက်က မွေးဖွားလာရသော မိမိဘဝသည်မိမိအတွက်လား၊ သူတစ်ပါး အတွက်လား၊ စဉ်းစားစရာများအဖြစ် ခုံရုံးတင်ရမည့် အမှုမဟုတ်လော။

ယနေ့၏ ယနေ့ကို ပိုင်ဆိုင်နေကြသော ကာလပေါ် လေးများသည် ဥတုခိုး၏နှိုးဆွခြင်း၊ အစာခိုးများ၏ နှိုးဆွခြင်း များနှင့်အတူ အချိန်၏ အရှိန်လှိုင်းများသည်လည်း တိမ်ခြင်း၊ နက်ခြင်း၊ နုခြင်း၊ ကြမ်းခြင်းများ ဖြစ်ထွန်းနေချေရာ ကာလခေါ် အချိန်၏ ဝါးမျိုခြင်း ခံနေရသော ယင်းကာလပေါ်လေးများရှိ ကံနှင့်စိတ်ထားများသည်လည်း အတိမ် အနက်၊ အနု အကြမ်း များ ဖြစ်လျက်ရှိနေကြပါသည်။

ထိုစဉ် ကံနှင့်စိတ်တွင်လည်း ကံသည် စိတ်ညွတ်ရာ အတိုင်း လိုက်လံပြုကျင့်ပေးနေရ၏။ အစာနှင့်ဥတုတွင်လည်း အစာသည် ဥတု၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်လံ ဖြစ်ထွန်းပေးနေရ၏။

တစ်ဖန် ပြင်ပနေ အစာနှင့်ဥတု အတွင်း၊ အပြင်ရှိ ကံ များသည်ကား စိတ်အလိုကျ ထကြွပေးနေကြရ၏။ ထိုလေးမျိုးတို့

အတိုး၊ အဆုတ်အတိုင်းပင် ကာလပေါ်လေးများ၏ အမှုရာများ တိုးဆုတ်ပြနေရ၏။ ထိုလေးမျိုးတို့၏ အထိုး၊ အကျင့်အတိုင်းပင် ကာလပေါ်လေးများ၏ ကိုယ်ခန္ဓာများ အတိုး၊ အရှည်ဖြစ်နေကြ ရ၏။ ထိုလေးမျိုးတို့၏ အကြမ်း၊ အနုအတိုင်းပင် ကာလပေါ်လေး များ၏ စိတ်များလည်း အထန်၊ အပျော့ ဖြစ်နေကြရ၏။

ထိုအနု၊ အကြမ်းကြားမှ မွေးဖွားလာရသော ကာလပေါ် သားသမီးလေးများကား ဥတုကြမ်း၊ အာဟာရကြမ်းဆိုသော ဩကာသနယ်မြေ ခြေချခွင့်ရစဉ် ရာဂထန်၊ ဒေါသထန်၊ မောဟ ကပါ ထန်လာတော့သဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာများ လုံးပါး ပါးသွားစေတော့သည်။

တစ်ဖန် အအေးလွန်ဥတု အဆီပါသော အစာများ ဖြစ် ပွားချိန်ဆိုသော ဩကာသမြေ ခြေချခွင့်ရ ကာလပေါ်လေး များ၏ ကံနှင့်စိတ်၌ ရာဂပါး၊ ဒေါသပါး၊ မောဟကပါ ပါးနေတော့ ရကား ဆန့်ကျင်ဘက် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာများ ထွန်းကားလာ စေတော့သည်သာ။

အထက်တန်းစား အကျင့်ကောင်း အကျင့်မှန်များသည် ခေတ်ပျက်ချိန် တိုင်းပြည်တွင်း သူပုန်၊ သူကန်များ သောင်းကျန်း နေချိန် ပစ္စည်းရှိများ ရှောင်ပုန်းနေကြရသည်ပမာ။ ရာဂထန်၊ ဒေါသထန်၊ မောဟထန်ချိန်ဝယ် မထွန်းကား။ အောက်တန်းစား အကျင့်ယုတ် အကျင့်မှားများကား တောမီးလောင် တောကြောင်

လက်ခမောင်းခတ်ပမာ ထိုခေတ်ပျက် ခေတ်ဆိုးမျိုးကျမှ အစွမ်းပြကြမည်။

သို့ကြောင့် ခေတ်ကြမ်း၊ ခေတ်ယုတ်ထဲက ကာလပေါ် လေးများ၏ ဆိုးသွမ်းမှုများအပေါ် ယင်းကာလပေါ်လေးများကို လျှင် အပြစ်တင်ရမလား၊ ဖောက်ပြန် ယိုယွင်းလျက်ရှိသော အချိန်ခေါ် အရှိန်ပေးကာလဆိုးကြီးကိုလျှင် အပြစ်ပုံချရမလား။ စဉ်းစားစရာပင်။

သည့်အတူ ယနေ့ကာလပေါ်လေးများကို ယမန်နေ့ ဥတုကြားမှ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာကြရသော တန့်လူ နှင့် တုံးလူ (တဲလူ)များက ကြည့်မရ ရှုမရကြပါ။ ယနေ့ကာလပေါ်လေး များကလည်း ယနေ့ဥတု၏ ထိုးဆွနှုန်းအလျောက် မျောက်ကပင် ရှုံးရလောက်အောင် ဆော့ပြနေကြပါသည်။ ယင်းကိုလည်း ကာလနောက်ကျန်ကြီးများ အပြစ်ဆိုရမလား၊ ကာလပေါ်လေး များ အပြစ်ဆိုရမလား။ စဉ်းစားစရာပင်။

စဉ်းစားစရာများသည် စဉ်းစားလိုသူများအတွက် စဉ်း စားစရာ အကွက်များအဖြစ် တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် တင်ဆက်နေ မည်သာ။ ကောင်းသည်လည်းရှိ၏။ ဆိုးသည်လည်းရှိ၏။ အကျိုးများစရာလည်းရှိ၏။ အကျိုးနည်းစရာလည်းရှိ၏။ သောင်းပြောင်းရောယှက် တစ်လောကလုံးကြီးအတွင်း အပြည့် အနှက်ပင်။

ထိုစဉ် အတိတ်ကလည်း အတိတ်နှင့် အတိတ်ထက် အတိတ်များ ချိတ်မိနေကြပြီး အငြင်းပွားလျက်ကပင် ဤမှာဘက် ပစ္စုပ္ပန်သို့ ပွဲဆက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဤပစ္စုပ္ပန်တွင်လည်း ပစ္စုပ္ပန်ရှေ့က ပစ္စုပ္ပန်များနှင့် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန် ဥတုချင်းက အစ၊ အစာချင်း၊ ကံချင်း၊ စိတ်ချင်း ကွဲပြားနေကြသည်နှင့်အမျှ ငြင်း လက်စများကား မဆုံးတော့ပါ။

နောင်ဆိုသော အနာဂတ်တွင်လည်း ဤမှာဘက် ပစ္စုပ္ပန် လက်ကျန်များနှင့် အနာဂတ်ဥတုကြားမှ ဖွားသစ်လာကြ သော ကာလပေါ်လေးများ၏ အငြင်းတရားကား အချင်းများ လျက်ကသာရှိကြမည်။ အနာဂတ်၏ ဥတုနှင့်အာဟာရတို့ ထားသိုရာ ဩကာသ လောကကြီးသည် ဤပစ္စုပ္ပန် လူသားများရှိ ကံ၊ စိတ် နှစ်ပါး ပြုစားထားခဲ့သောအတိုင်း ပက်လက် ကျန်ရစ်ခဲ့ ပါမည်။

ဤပစ္စုပ္ပန်လူသားများရှိ ကံ၊ စိတ် နှစ်ပါးကလည်း အတိတ်က ပက်လက်ကျန်နေခဲ့သော ဩကာသ လောကကြီး ပေါ်ရှိ ဥတု၊ အာဟာရတို့အကြားမှ ဖွားမြင်လာခဲ့ကြရပါသည်။

သို့ကြောင့် ပစ္စုပ္ပန် လူသားများအား ပြုပြင်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြ သော ဥတုနှင့်အာဟာရများသည် အတိတ် လူသားတို့ လက်ကိုင်ပြု ကံနှင့်စိတ်ကြောင့် အကြမ်း၊ အနု ဖြစ်ပွားလာရခြင်း၊ တစ်ဖန် အနာဂတ်လူသားများအား ပြုပြင်ရန်

စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် ဥတုနှင့်အာဟာရများကလည်း ဤ ပစ္စုပ္ပန် လူသားတို့ လက်ကိုင်အဖြစ် အသုံးပြုသွားကြသော ကံလျော် စိတ်ပင်းအတိုင်းလျှင် အကြမ်း၊ အနု စုပုံ ကျန်နေခဲ့ တော့ခြင်း၊ ယင်းတို့ကို ထောက်ဆ၍ ယနေ့၏ အဆိုး ယမန်နေ့ကို လက်ညှိုး ထိုးမည်လော၊ ယနေ့ကိုလျှင် လက်ညှိုးထိုးမည်လော၊ စဉ်းစားရဦးမှာပင်။

ယနေ့ ယနေ့ချင်းပင်လျှင် အနောက်ကမ္ဘာ (အောက် ကမ္ဘာ)သားများသည်ကား အအေးလွန် ရေဆောင်၊ မြေဆောင် ဥတုကြားမှ မွေးဖွားလာကြရသူများပီပီ ရာဂမာန် အားကြီး၏။ သစ္စာမဲ့ အမှားသိ အငြိသန်၏။ အရှေ့ကမ္ဘာ(အထက်ကမ္ဘာ) ခေါ် ဤအာရှတိုက်သားများသည်ကား အပူလွန် လေဆောင်၊ မီးဆောင် ဥတုကြားက မွေးဖွားလာကြရသူများပီပီ ဒေါသမာန် ထန်လွန်၏။ သစ္စာမဲ့ အမှားသိ ထိုမောဟ သတ္တိပြုရုံမျှ ရှိ၏။

ရာဂသည် မဂ္ဂင်စက်အပ်၍ ပြုပြင်နိုင်လွန်းမှ သဒ္ဓါသို့ တက်ခွင့်ရရှိသောကို သတိပြုရမည်။ ဒေါသသည် မဂ္ဂင်စက် အပ်မိ သည်နှင့် ပညာအထိ ထိုးတက်သွားသည်ကို သတိပြုရမည်။

ထိုကဲ့လွဲချက်အတိုင်းပင် သတိရှေ့သွားပြု ပညာ အထွဋ်တင် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာများ ထွန်းကားရာ တက်ခေတ် ကို အာရှခေါ် အရှေ့တိုင်းသားများက ဦးဆောင်သည်။ သညာ ရှေ့သွားပြု အစွဲသိအထွဋ်တင် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိများ ဖောက်ပြား

ရာ ကျခေတ်ကိုကား ဥရောပ(အမေရိက)ခေါ် အနောက်တိုင်း သားများ လမ်းပြခေါ်မည်။

ထိုစဉ် သီလ ဘာဝနာထွန်းကားရာ ငြိမ်းချမ်းရေးကာလ တုန်းက အနောက်တိုင်းသားများကို အရှေ့တိုင်းသားများက အန္တ ဗာလ ပုထုဇဉ် ဟူ၍ ချိုးနှိမ်ခေါ်ဆိုကြ၏။ အကန်းများ၊ အမိုက် များ၊ ကိလေသာ အားကြီးသူများဆိုသော ဘွဲ့သုံးထပ်တည်း။

ယခု တဏှာမာန ပွားစီးချိန်၏ ပူလောင်ပြင်းကာလတွင် ကား အနောက်တိုင်းသားများက အရှေ့တိုင်းသားများကို မန္တ၊ မူဂ၊ မုဠက သမားဟူ၍ခေါ်ဆိုနေကြပြီ။ အရိုးကြီး၊ အ၊အကြီး၊ အသိအမြင် မလျင်သူကြီး ဆိုသော ဂုဏ်ထူးသုံးဆင့်တည်း။

သို့ကြောင့် ယနေ့၏ ယနေ့ကာလထဲတွင် သဘာဝ အရိုးကို သဘာဝရိုးအတိုင်း အသိုင်းအဝိုင်း အချဲ့မပါ ခံစားလေ့ ရှိကြသော အရှေ့ကမ္ဘာရှိ အာရှတိုက်သားများသည် လူနဲ့၊ လူညံ တွေလော။ သို့တည်းမဟုတ် အနောက်ကမ္ဘာမွေး ဥရောပတိုက် သွေးများကပင် လူထက်၊ လူနပ်တွေလော။ စဉ်းစားစရာပင်။

အင်း စဉ်းစားစရာများကား စဉ်းစားလေ စဉ်းစားရလေ ပင် ဖြစ်နေပါ၏။

အတိတ်မျှော်တွေး စဉ်းစားတွေး တွေးမိခဲ့၏။ ဝိသာခါ နှင့် မောင်ပုညတို့အတွဲ မည်သူသည် ကောင်းမှုရှင် (ပုညရှင်)လေ လဲ။ မဆုံးဖြတ်တတ်ခဲ့။ အနာထပိဏ်နှင့် ပုည လက္ခဏဒေဝီတို့

အတွဲ မည်သူသည် ပုညရှင်လေလဲ။ မဝေခွဲ တတ်ခဲ့။

တစ်ဖန် ယနေ့၏ ယနေ့ရှိ ကာလပေါ်လေးများအပေါ် အတွေးရောက်ပြန်၏။ ကာလပေါ်လေးများသည် ကာလက တောင်းဆိုနေသောအတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခေတ်အမီဆုံး အပေါ်လွင် အထင်ရှားဆုံးဖြစ်အောင် ခေတ်ပေါ်ပစ္စည်းများဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြင်ပြ၊ ဆင်ပြ၊ သပြနေခြင်းများကကော . . . ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် လှချင်ပချင်လွန်းလို့လား၊ အာရုံဆန်းဖမ်း ခံစားတတ်သူများအတွက်ပဲလား၊ မစဉ်းစားတတ်ပြန်ခဲ့။

တစ်ဖန်လည်း ပြင်ပရှိ ဥတုနှင့် အာဟာရများ၏ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာမှုကြောင့် ထိုဥတုကြားမှ မွေးဖွားလာခဲ့ ကြရ၊ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြရသူ လူသားများ၏ ကိုယ်လှုပ်၊ နှုတ်ဖွင့် ကံထားများ စိတ်ကြံ စိတ်ညွတ်များ ကြမ်းတမ်းပေးရ၊ နူးညံ့ပေးနေ ရခြင်း၊ ကောင်းပြုရ၊ ဆိုးပြုရခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာများလည်း ထွားကျိုင်း ပေးရ၊ လှိုက်ကင်းပေးနေရခြင်း၊ သက်တမ်းများကလည်း ရှည်လာ ခဲ့ရ၊ တိုပေးထားရခြင်းများ စဉ်တိုက်ကြီး လူ၌ အကျိုးသက် ဖြစ်ပေါ်စေချေရာ ဥတုအာဟာရများကပင် တရားခံလော၊ လူရှိ ကံ၊ စိတ်များကပင် တရားခံလော၊ မစောကြော မဝေဖန်တတ်ခဲ့။

သည်အတိုင်းချည်းပင် ယနေ့၏ရှေ့နောက် ကမ္ဘာခြား လူသားများ၏ မျက်မှောက်ရေးရာပြဿနာ နက်ဖြန်၏ အနာဂတ်ရေးရာပြဿနာ၊ ထိုထိုပြဿနာ များစွာတို့၌လည်း. . .

ငါတို့ အမိုက်ကြီးသည်အလျောက် ထိုးထိုးဖောက်ဖောက် လမ်း မလျှောက်နိုင်တော့ပါ။ ငါတို့ မလိမ္မာသည်အလျောက် ခိုးခိုး ဒေါက်ဒေါက် ခေါက်မဝင်တတ်တော့ပါ။ ငါတို့ ငေးမျော မျောနေ သည်အလျောက် နှိုးနှိုးငေါက်ငေါက် ကောက်မကိုင်နိုင်တော့ပါ။

စဉ်းစားစရာများကို စဉ်းစားစရာအဖြစ် လက်ခံ၍ စဉ်းစားဝေဖန်တတ်သော အတွင်းသိ အစဉ်းသိ သိသော အသိ ပညာရှင်များ ဆက်လက်စဉ်းစားကြပါကုန်။

ကျမ်းပြီးနိဂုံး

**အင်္ဂါရိယောပိ ဘုဇ္ဇနံ သုန္ဒရံ ဣဓ နရော ယော၊
အနေသနော အနပ္ပကော အပုညော သော
သုခေါတထာ၊
အတိတ ပုညကမ္မေန သန္တဒ္ဓ နိသန္တ ဝတော။**

ဣဓ-ဤလူလောက၌၊ ယောနရော-အမြတ်ကြီးစား အကြင်လူသားသည်ကား၊ အင်္ဂါရိယောပိ-ကောင်းသောအလုပ် ဘာမှ မပြုမလုပ်ဘဲလျက်ကပင်၊ ဘုဇ္ဇနံ-စားသုံးနေရ၏။ သော- ထိုလူသားကား၊ သုန္ဒရံ-အကောင်းစားသော အကောင်းသား တည်း။

ထထာ-ထိုအတိုင်း၊ အနေသနော-ဘာမှ မရှာမမှီးရဘဲ လျက်ကပင်၊ သုန္ဒရံ-ကောင်းကျိုးချက်မြုပ် ရိက္ခာထုပ်ကား၊ အနပ္ပကော-ထားလည်းမထား၊ ရှားလည်းမရှားပါး၊ အပု

ညောပိ-ကောင်းမှုသရုပ် ဘာမှ မျိုးမမြုပ်ရဘဲလျက်ကပင်၊
သုခေါ-မကြောင့်မကြ မတောင့်မတ အချိန်တန် ကံထ ဟန်ကျ
 နေပါ၏။

သော- ထိုလူသားသည်၊ **ပရေန**-ကောင်းသောအကျိုး
 ကောင်းမျိုးတွယ်ဆက် သူတစ်ဖက်နှင့်၊ **အတိတ ပုညကမ္မေန**-
 တစ်ဖက်ပြုတိုင်း ခေါင်းညိတ် စိတ်တူ အလိုတူ ကံပေးပစ္စည်းတူ
 ဖြင့် အတိတ်က ပြုမိခဲ့ဖူးသော စိတ်ပေါင်းလက်ခံ မနော
 ကောင်းကံဖြင့်၊ **သန္နဒ္ဓ နိသန္န ဝတော**-ဖက်စပ်သွယ်မိ အကျိုး
 ဆက် ရှိကြောင့်၊ **သုန္နရော**-တစ်ဖက်ကံထ ကိုယ်ကံရဖြင့် ဟန်ကျ
 ပန်ကျ စံခွင့်ရနေသူတည်း။ ။

မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်

၁၃၆၄-ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁၂-ရက်နေ့၊

စံရိပ်ငြိမ်၊ ကျော်တော။